

Segniju izglasovana zaupnica Gronchi odpotuje danes v ZDA

Voditelji štiristranske koalicije so se sporazumeli o istočasnem razpravljanju o obeh volilnih zakonih - Jutri se v Rimu začne kongres CGIL, ki se ga bo udeležil tudi Di Vittorio

(Od našega dopisnika)

RIM, 25. - Kot je bilo že predvideno, je Segniju vladne koalicije danes po razpravi o splošnih glavnih načelih novega volilnega zakona, ki ga je predložil ministar za notranje zadeve, Giovanni Gronchi, izglasovala zaupnica. Na volitvah je bilo 441 poslancev, glasovalo jih je 336, vzdržalo se je bilo 105, glasov za zaupnico je bilo 284 poslancev, proti pa 157. Vlada je bila tako poslanci štirih vladnih strank proti monarhistični stranki. Vredni se je tudi razlikoval Villabona.

V svoji izjavi po glasovanju je Segniju poudaril, da je bil to bil prvi korak v smeri reforme volilnega sistema, ki jo je bil predložil. Segniju je bil zadovoljen, da je bil to bil prvi korak v smeri reforme volilnega sistema, ki jo je bil predložil. Segniju je bil zadovoljen, da je bil to bil prvi korak v smeri reforme volilnega sistema, ki jo je bil predložil.

Jutri popoldne se začne v Rimu kongres CGIL, na katerem bo nazivno tudi generalni sekretar Di Vittorio, ki je bil hudo bolan in zaradi tega ni mogel prisostvovati. Predsednik CGIL, Giuseppe Dossetti, je bil tudi prisoten. Kongres se bo začel s poročili o delu stranke v pretekli leti. Dossetti je bil hudo bolan in zaradi tega ni mogel prisostvovati.

A. P.

Ameriška nota o palestinskem vprašanju

DAMASK, 25. - Arabška tiskovna agencija javlja, da je ameriški minister v Damasku izročil sirskemu ministru za zunanje zadeve, Sadeku Karamu, ameriško noto, s katero ga obvešča, da bi ZDA, Velika Britanija in Francija sprejele odločne ukrepe v primeru napada med arabskimi državami in Izraelom. Nota pravi, da bi tri države začele skupno akcijo.

KD proti političnim volitvam v Trstu

Razlogi palčice Chigi - O volitvah v Trstu so govorili tudi na današnji seji predstavnikov štirih strank v Segniju

RIM, 25. - Agencija "Italia" izve, da bi se na današnji seji predstavnikov štirih strank v Segniju, ki jo vodi ministar za notranje zadeve, Giovanni Gronchi, razpravljalo o volitvah v Trstu. Na seji so govorili tudi o volitvah v Trstu, ki so bile predložene v Segniju. Na seji so govorili tudi o volitvah v Trstu, ki so bile predložene v Segniju.

Konec upora v Peruju

BOGOTA, 25. - Upor v Peruju se je končal. Radio v Iquitosu je javilo, da je general Merino sklenil na podlagi sporazuma med vlado in njegovimi poveljniki, da se bo upor končal. General Merino je sklenil na podlagi sporazuma med vlado in njegovimi poveljniki, da se bo upor končal.

Ukinitev potnega lista med Italijo in Francijo

PARIZ, 25. - Državni tajnik za javna dela in za turizem Auguste Pinton je na tiskovni konferenci sporočil, da bodo sedanji francosko-italijanski razgovori v petnajstih dneh privedli do ukinitve potnega lista med Italijo in Francijo. Pinton je na tiskovni konferenci sporočil, da bodo sedanji francosko-italijanski razgovori v petnajstih dneh privedli do ukinitve potnega lista med Italijo in Francijo.

Zastopniki FLRJ na kongresu CGIL

BEOGRAD, 25. - Nocoj sta odpotovala v Italijo član tajništva centralnega sveta sindikatov Jugoslavije, Marijan Vovoda in predsednik sindikata, profesor Sime Matjašević. Vovoda in predsednik sindikata, profesor Sime Matjašević. Vovoda in predsednik sindikata, profesor Sime Matjašević.

O KONGRESU KP ZSSR

VELIK NAPREDEK UGOTAVLJA „BORBA“

BEOGRAD, 25. - Sinočnja „Borba“ ugotavlja, da je XX. kongres KP ZSSR zabeležil velik napredek v notranji in zunanji politiki Sovjetske zveze, kar je velikega pomena za svetovni socializem, za zboljšanje mednarodnih odnosov in za okrepitev mira v svetu.

Kongres je po sodbi „Borbe“ pokazal, da se je nova orijentacija Sovjetske zveze uveljavila in da ima ZSSR iskreno željo, sodelovati v pozitivni smeri.

Kongres v Moskvi je odvrnil kot absurdno tezo o neizbežnem spopadu med socialističnim in kapitalističnim taborom. Kongres je poudaril, da se je moglo izogniti vojni, da miroljubna koexistenca ni le lepa ideja, temveč realna koncepcija, ki odgovarja pogojem in potrebam današnjega sveta.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

„Borba“ poudarja, da je kongres v Moskvi potočal v znamenju kritičnega pregleda preteklosti s težnjo, da se pogledi na sedanost in na perspektive družbenega razvoja vskladijo s sodobno stvarnostjo in da se praktično delovanje vskladijo s načeli in idejami.

Pogoji alžirskih nacionalistov za prenehanje sovražnosti v deželi

Francija mora svečano priznati „alžirsko nacijo“ - Jutri izredna seja francoske vlade Nova vojaška ojačenja za Afriko? - Ugoden potek pogajanj z maroški predstavniki

PARIZ, 25. - Zaradi resnega položaja v Alžiru, kjer se delovanje upornikov vedno bolj širi, je Mollet sklical za ponedeljek izredno sejo vlade, da na njej prouči najnovejšo točko alžirskega programa, ki ga je predložil Robert Lacoste. Na podlagi tega programa bi morali sprejeti tri vrste ukrepov: gospodarske (z največjo nujnostjo), vojaške in politične. Kar se tiče prvih, ni kaj dosti, ker je njih vsebina že znana. Glede vojaških ukrepov, določa buje vladni načrt, da bodo dvajset tisoč moških, ki so bili poslani v Alžir, morali biti razporejeni v Alžir, da bi se lahko borili proti upornikom.

Glede Maroka pa je bilo tudi optimistične vesti. Ko se je zdelo, da bo težko doseči sporazum o skupni francosko-maroški izjavi o neodvisnosti Maroka, so francoski in maroški delegati pripravili vsak svoj načrt skupne izjave in so baje nato splošno razpravljali, da se bodo držali francoske izjave. Na podlagi izjave, ki jo je predložil Lacoste, je bilo razvidno, da se bodo držali francoske izjave. Na podlagi izjave, ki jo je predložil Lacoste, je bilo razvidno, da se bodo držali francoske izjave.

Neodvisni poslanec Pierre Andre pa je predložil Molletu pisano zahtevo, naj objavi belo knjigo o odnosih med Francijo in Marokom v času leta 1912 do sedanjosti. Andre je predložil Molletu pisano zahtevo, naj objavi belo knjigo o odnosih med Francijo in Marokom v času leta 1912 do sedanjosti.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Mac Millan očita previsoko življenjsko raven

LONDON, 25. - V govoru, ki ga je nocoj imel po radiu, je finančni minister MacMillan izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven. MacMillan je izjavil, da angleška vlada ne bo dovolila, da bi se v Alžiru, kjer je vzhajala nova „nacijo“, razvijala previsoka življenjska raven.

Procesija v mestu Lucca

(Iz knjige «Italija»)

HEINRICH HEINE

Bila je to noč, ko sem dosegel mesto Lucca.

Kako vse drugačno se mi je prikazalo teden dni po prej, ko sem se podnevi klavl po doneče praznih ulicah in se mi je zdelo, da sem prestavljen v eno onih zlatih mest, o katerih mi je nekdo določil toliko priredoval. Takrat je bilo vse mesto tiho kot grob, vse je bilo tako obledelo in mrtvo, na strelah se je sončni sij igral kot zlat oken na glavi mrljica, in to in tako oken razpadajočih hiš viseli brljajovi pogonji, ki kot posušene solze, povod svetiljavo se trohno in strahoma obotavljajoča se smrt; mesto se je zdelo le prikazen mesta, o kamena prikazen sredi belega dne, sredi svetlobe, o kamena prikazen sredi belega dne, sredi svetlobe, o kamena prikazen sredi belega dne, sredi svetlobe...

Kadar vidim takšno procesijo, v kateri hodijo v vojaškem spremstvu duhovniki tako otožno in klavirno, me vedno boleče prevzame in zdi se mi, da vidim našega odrešenika samega, kako ga vredi suličarjev ženo na moriče. Zvezde nad Lucco so gotovo mislile isto kot jaz in ko sem se v vzdihom ozrl k njim, so me pogledale tako razumevalno, tako svetlo, tako jasno. Toda njihova bleščava je bila odveč; z vseh oken je sijalo tisoč in tisoč svetilk in sveč in deklinskih obrazov, na cestnih vogalih so bili postavljeni plameniči venci smole, potem pa je imel vsak duhovnik svojega posebnega svečarja ob strani. Kapucini so imeli večino prave drobne fantije, da so jim nosili sveče, in otroški sveži obrazi so marsikdaj prav radovedno pogledovali navzgor k starim, resnim bradim; kar rečen kapucin ne more plačati velikega svečarja in fantije, katerega uči zdravomarijo ali katerega mati hodi k njemu na spoved, mora pač prevzeti ta opravke zastopaj, pa ga zato verjetno ne opraviča z manjšo vnuemo. Sledeči menihi niso imeli dosti večjih dekčev, odličnejši redovi pa so imeli več odrasle fantine, duhovniki z visokimi kapami pa je prave meščane, da so jim nosili sveče. Toda na koncu gospod nadškof — kajti to je bil gotovo mož, ki je z dostojanstvom skromnostjo hodil pod baldahinom in ki sta mu osivela paža privzdignola vršičke obleke — je imel na vsaki strani lakaja, ki sta se prila v modrih livreh z rumenimi naški in v zviseno, ceremonijalno kot da bi stregla na dvoru, nosila bele voščence.

Vsekar se mi je zdelo to prenašanje sveč koristen domisek, kajti tako sem mogel tem jasneje opazovati obraze, ki spadajo h katolicizmu. In zdaj sem jih tudi videl in celo v najbolj svetavi. In kaj sem torej videl? No, da, klerikalni pečat ni manjkal nikjer, toda če to odraunamo, so se obrazi med seboj prav tako razlikovali, kakor vsi drugi obrazi; prvi je bil blede, drugi rdeč, ta nos se je ponosno dvigal, oni je bil pobešen, to iskreno črno, tam mehiškoje siv-vo ok — toda na vseh teh obrazih so bili vtisnjeni sledovi iste bolezni, stranske, neozdravljive bolezni, ki bo verjetno kriva, da ne bo moj vnuč, če mu bo sto let kasneje prišla pred oči procesija v mestu Lucca, videl ves nobenega teh obrazov. Bojim se, da sem se nalezl te bolezni, posledica tega pa je mehkoba, ki me za čudo prevzame, če opazujem tak bolehen meniški obraz in vidim na njem znake one bolezni, ki se skrivajo pod grobo kuto; užaljena ljubezen, podagra, razočarano samoljublje, sušna hrbeniška, kesanje, zlata žila, srčne rane, zadane od nevalečnosti prijateljev, obrekovanje sovražnikov in lastni grehi, vse to in še mnogo več sem videl, kar se pač lahko skriva tako pod raševinasto kuto kot pod finim frakom po zadnji modi. O! nobeno pretiravanje ni, če poet v svoji boli vzklizne: življenje je bolezen, ves svet je lazaret!

«In smrt je naš odrešnik — Ah, nič slabega nečem govoriti o njej, niti motiti drugih v njihovem zaupanju vanjo; kajti ker je to edini zdravnik, naj pač verjamejo, da je edino zdravilo, ki se ga poslužuje, njena večna zemeljska kura, tudi najboljše. O njej lahko vsaj trdim, da je vedno pri roki in da nas kljub svoji obširni praksi nikoli ne pusti čakati, kadar se nam je zahoče. Pogosto sledi svojemu pacientu celo pri procesiji in mu nosi svečo. Gotovo je bila smrt posebno, ki je hodila ob strani nekega bledga, zakrbljenega duhovnika; v tankih, tresočih se košenih rokah mi je nosil plapolajočo svečo in pri tem dobroljno pomirujoče kimala s strahljivo golo glavom in kot je bila slika v nogah, je vendar od časa do časa podpirala uboga duhovnika, ki je po vsakem koraku postal še bolj bled, kot da bi se hotel zgruditi. Zdelo se je, da mu vlija pogum na uno; Počakaj le še nekaj uric, potem smo doma in ugasiš ta svetlo v posteljo, in hladne trdne noge bodo počile, ti pa boš zaspal trdno, da ne boš slisal niti ječečega zvončka svetega Mihaela.

«Tudi zoper tega človeka nečem pisati, sem pomislil, ko sem videl uboga, bledga duhovnika, ki mu je sama smrt svetila v postelji. Ah, pravzaprav ne bi smeli pisati zoper nikogar v tem svetu. Vsakdo je sam dovolj bolan v tem velikem lazaretu, in marsikako polemično branje me nehoti spomni na zoprn prerekanje v manjšem lazaretu v Krakovu, kjer sem bil slučajno gledalec in kjer je bilo odvratno poslušati, kako so si bolniki med seboj zasramujoče očitali nadloge, kako so izsušeni jetičniki zasmevali napihnjene vodeničnike, kako se je ta smejal raku na nosu drugega, ta pa spet deljstnemu krču in zavrtim očem svojega sosedu, dokler končno niso nagci v vročini blodnji poskakali s postelj in trgli drugim bolnikom odeje in cunje raz ranjena telesa in ni bilo videti drugega kot obupno bedo in pokvčenost.

Komaj sem turel velja Nehrujev pripomba, da je treba z zadovoljstvom sprejeti spremembe, ki se kažejo v Moskvi, in da je želja, da bi jih posnemali tudi drugi? Verjetno indijski ministri predsednik ni mislil ne na Romane ne na Albance. Če pa pogledamo svetovni položaj in vidimo, koliko zares novih možnosti in tudi že kolikšno stopnjo dejanskega pomirjenja je ustvaril odmi od stalinske poti v ZSSR, ne bo težko uvideti, kako koristno bi bilo, ko bi se na drugi strani revidirali svojo protitež stalinski politiki. S politiko, ki je zrasla iz pogovora, ki jih davno ni več, namreč Dulles te preprosto maha v prazno.

Če pa hočemo brez polemike s komer koli na kratko pozreti najzujnejše, kar izhaja iz kongresa KP ZSSR, bi poudarili predvsem dvoje: obsodba stalizma in priznanje različnih poti v socializmu, torej zavračanje Stalinskega recepta za socializem, in izgradnja socializma po lokalnih razmerih. To priznanje je mnogo dlje, kot se na prvi pogled zdi. Za primer: v priznanju, da se v Jugoslaviji razvija socializem po svojih poti, je nujno nesebeno priznanje, da je izgradnja socializma mogoča ne le brez ZSSR, kakršna je bila v Stalinskih časih. To pa pomeni postavljanje vse Stalinske teze na glavo. Priznamo, kakor je bil pogum — njegove koristne posledice pa bodo vsak dan bolj vidne. Vendar bi obsodba stalizma...

Sprejdi so šli kapucini, njih odlikovali z dolgimi svetimi lasmi in so sestavljali svetlo vojsko. Sedli so kamoli brez brad, med njimi tudi mnogi moško plešasti obrazi, celo marsikaj mlado in lep obraz, ki mu je široka tonzura ležala na glavi. Sedlele so kute drugih barv, črne, rjave, rumene, pisane ko slabo, tudi poveljni trikotniki, ključki, skratka, vsi detajli kdtumi. Meniškim redovom so sledili pravi duhovniki, z belimi srcajci, črni črne hlače in pisane kapice, za njimi so prišli zaviti v odličnejši duhovni ogrinjala, na glavi pa z vrsto visokih kap, ki jih izvirajo iz Egipta in jih poznamo iz Denotona in iz Carobne pisa-rije, ki iz Belzonijske bil-je zla dolga služba in kazna, da spadajo k nekaki starji gardi. Končno je prišel najmlajši, baldahin, ki po njem star mož s seboj kape in se bogatejšim ogrinjalom, katerega vršička nosila po paževski poti dva prav tako oblečena moža.

Prednji menihi so šli s prekršnimi rokami, resni kapucini pa so bili v kapci, pa so peli nekaj nasoljajoč, tako sesiljajoč, prepričan, da se sem bil bil vidi telesa, ko bi se stila in da se je bil vira stari ostava vera. Na srečo je bilo to spet in na polnem in pikanjem več četi-ter, na obeh straneh po-več valčičih se duhovnikov

korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

zvončka svetega Mihaela.

«Tudi zoper tega človeka nečem pisati, sem pomislil, ko sem videl uboga, bledga duhovnika, ki mu je sama smrt svetila v postelji.

Ah, pravzaprav ne bi smeli pisati zoper nikogar v tem svetu. Vsakdo je sam dovolj bolan v tem velikem lazaretu, in marsikako polemično branje me nehoti spomni na zoprn prerekanje v manjšem lazaretu v Krakovu, kjer sem bil slučajno gledalec in kjer je bilo odvratno poslušati, kako so si bolniki med seboj zasramujoče očitali nadloge, kako so izsušeni jetičniki zasmevali napihnjene vodeničnike, kako se je ta smejal raku na nosu drugega, ta pa spet deljstnemu krču in zavrtim očem svojega sosedu, dokler končno niso nagci v vročini blodnji poskakali s postelj in trgli drugim bolnikom odeje in cunje raz ranjena telesa in ni bilo videti drugega kot obupno bedo in pokvčenost.

Komaj sem turel velja Nehrujev pripomba, da je treba z zadovoljstvom sprejeti spremembe, ki se kažejo v Moskvi, in da je želja, da bi jih posnemali tudi drugi? Verjetno indijski ministri predsednik ni mislil ne na Romane ne na Albance. Če pa pogledamo svetovni položaj in vidimo, koliko zares novih možnosti in tudi že kolikšno stopnjo dejanskega pomirjenja je ustvaril odmi od stalinske poti v ZSSR, ne bo težko uvideti, kako koristno bi bilo, ko bi se na drugi strani revidirali svojo protitež stalinski politiki. S politiko, ki je zrasla iz pogovora, ki jih davno ni več, namreč Dulles te preprosto maha v prazno.

Če pa hočemo brez polemike s komer koli na kratko pozreti najzujnejše, kar izhaja iz kongresa KP ZSSR, bi poudarili predvsem dvoje: obsodba stalizma in priznanje različnih poti v socializmu, torej zavračanje Stalinskega recepta za socializem, in izgradnja socializma po lokalnih razmerih. To priznanje je mnogo dlje, kot se na prvi pogled zdi. Za primer: v priznanju, da se v Jugoslaviji razvija socializem po svojih poti, je nujno nesebeno priznanje, da je izgradnja socializma mogoča ne le brez ZSSR, kakršna je bila v Stalinskih časih. To pa pomeni postavljanje vse Stalinske teze na glavo. Priznamo, kakor je bil pogum — njegove koristne posledice pa bodo vsak dan bolj vidne. Vendar bi obsodba stalizma...

Sprejdi so šli kapucini, njih odlikovali z dolgimi svetimi lasmi in so sestavljali svetlo vojsko. Sedli so kamoli brez brad, med njimi tudi mnogi moško plešasti obrazi, celo marsikaj mlado in lep obraz, ki mu je široka tonzura ležala na glavi. Sedlele so kute drugih barv, črne, rjave, rumene, pisane ko slabo, tudi poveljni trikotniki, ključki, skratka, vsi detajli kdtumi. Meniškim redovom so sledili pravi duhovniki, z belimi srcajci, črni črne hlače in pisane kapice, za njimi so prišli zaviti v odličnejši duhovni ogrinjala, na glavi pa z vrsto visokih kap, ki jih izvirajo iz Egipta in jih poznamo iz Denotona in iz Carobne pisa-rije, ki iz Belzonijske bil-je zla dolga služba in kazna, da spadajo k nekaki starji gardi. Končno je prišel najmlajši, baldahin, ki po njem star mož s seboj kape in se bogatejšim ogrinjalom, katerega vršička nosila po paževski poti dva prav tako oblečena moža.

Prednji menihi so šli s prekršnimi rokami, resni kapucini pa so bili v kapci, pa so peli nekaj nasoljajoč, tako sesiljajoč, prepričan, da se sem bil bil vidi telesa, ko bi se stila in da se je bil vira stari ostava vera. Na srečo je bilo to spet in na polnem in pikanjem več četi-ter, na obeh straneh po-več valčičih se duhovnikov

korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

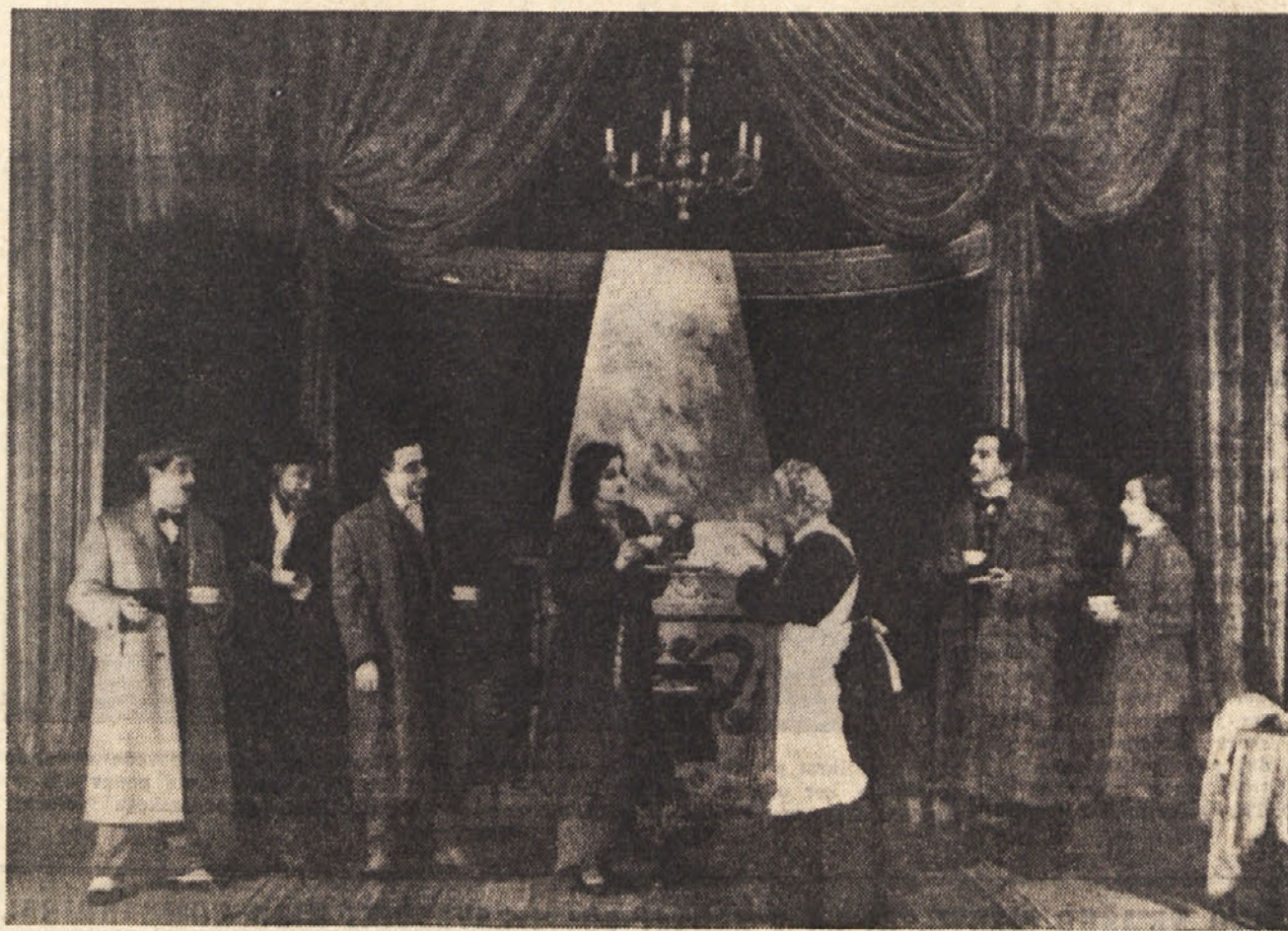
Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Korakali grenadirji, vedno po dva in dva. Bilo je skoraj več vojakov kot duhovnikov; toda za podpiranje vere je treba dandanašnji mnogo bajonetov, in ko se daje blagoslov, morajo od daleč pomembno grmeti topovi.

Zaključni prizor z večerajnje premiere SNG «Sreča, kje si?» — V gornjem desnem kotu avtor igre J. B. Priestley

O STANJU V VRSTAH SOVJETSKIH KNJIŽEVNIKOV NA KONGRESU KP SZ

Šolohov brez dlake na jeziku

Pisec «Tihega Dona» je ostro grajal brezdelje večine sovjetskih književnikov, katerih življenje poteka v trikotniku: Moskva-vila-letovišče. Za ozdravljenje te «bolezni» predlaga, da bi se pisatelji vrnili v svoje rojstne kraje, kjer bi mogli črpati novo ustvarjalno moč - Živahno ploskanje kongresa

Roman «Tihi Don» sovjetskega pisatelja Šolohova moremo prišteti med najbolj uspešna svetovna leposlovna dela, a obenem je treba vedeti, da sodi njegov avtor v tisto skupino umetnikov, ki jim je konformizem, se dotaknili tudi vprašanja, ali se morda pri naših pisateljih ni pretrgala zveza s stvarnostjo, zveza z življenjem, se pravi živ stik z ljudstvom. Jaz pa bi vam postavil vprašanje, ali je mogoče, da se pretreže, kar ne obstaja, ali se more odtrgati od nečesa, za kar se ne držiš?

Kot je v tem poročal do- pisnik «Pravde», je ob teh besedah nastal v kongresni

dvorani živahen smeh, aplavz, odobravanje. Šolohov pa je v istem stilu nadaljeval, ne da bi odstopil od omenjenega osrednjega vprašanja, ne da bi skušal kako omiliti svoje ostre očitke, ki so prizadevali pretežno večino sovjetskih pisateljev, in bil za to deležen vse večje odobravanja od strani prisotnih delegatov.

Pred njim je govoril tajnik Zdrženja sovjetskih književnikov Surkov. V svojem govoru se je predvsem opiral na veliko število del, ki jih letno izdajo sovjetski pisatelji. Tudi tega se je Šolohov dotaknil in rekel, da za oceno umetniške tvornosti nekega naroda ni važno število izdanih knjig, marveč njihova kvaliteta.

«Ko nanese pogovor na uspehe naše književnosti,» je nadaljeval Šolohov, «bi se mnogi kar naprej hoteli opirati na dela, ki so se ustvarila pred dvajsetimi, tridesetimi leti. Pravijo: »Dovolite, kako da mi nič ne ustvarjamo, da nič ne delamo? Kaj pa «Življenje Klime Samgina, pa «Zelezni potok» Serafimoviča, pa «Cement» Gladkova in d. s. Jaz pa se vprašujem: koliko časa bo še trajalo, kdaj se bo s tem prenehalo? Ali smo se za večino zapisali spanju pravičnika, ki mirno spanja o lovorikah drugih?»

Ne da bi se oziral na kogarkoli, je Šolohov v istem tonu nadaljeval ter izjavil, da je bilo ta leta napisane malo proze, ali pa nič, in da je še slabše na področju dramaturgije.

«Mnogi pisatelji so zapadli v ugodno brezdelje, neslišno dremlejo in zatrjujejo, da ni o čem pisati. Odtujili so se življenju in nimajo več nobenega stika z ljudstvom. Raje so se predali opojnosti začaranega kroga: Moskva-vila-letovišče, in spet: letovišče-vila-Moskva. Ali ni sramotno živeti tako življenje, izgubljati čas in talenti!»

«Slovenski Bčela» v sledečem odstavku: «Domač jezik je bil brez veljave in zavrnjen v nizke kote prostih seljakov, in dasiravno je bil od leta 1826 slovenski jezik v ljudskih šolah zapovedan, je vendar ta zapoved tako malo koristila, da se je od tistega leta (1850) število šol na Kranjskem od 108 do 90 pomanjšalo. Kar je prav naravno. Gospodari je namreč sam nemški jezik, torej je vse slovensko književstvo, razen nekaterih molitvenih bukvič, zatirano ostalo... Če je hotel svojega sina v šolo dati (namreč slovenski kmet), ga je dal v višjo krmetno šolo. Če pa tega stotnika ni mogel, ga je rajši zvinil na pašo gonil, rekli: Cemu ga bom v šolo? — 1826. Štationova — zaslug obstaja torej v tem, da je to zapoved upošteval in jo izvršil, medtem ko se ni nihče drug zanj niti zme-nil. Po «Slovenskem prija-telj» je o tem prvih slov-enskih šolskih knjigah pi-sal neki Jakovljevi Prifarski

«Slovenski Bčela» leta 1850... da se celo nekateri učeni gospodje — duhovniki in svetni — govorijo: «Bolje je, da kmet brati ne zna, da se ne pokvari in ložje za nos voditi da» — Dobro vemo, kaj taki mračnjaki mislijo: «V motni vodi je lahko ribariti, in slepca je lahko brzdati».

Le počasi so se začele po-revoluciji te šolske razme-re nekoliko boljšati. Mini-strski ukaz z dne 2. sep-tembra 1848, št. 5692, je do-ločal: «V ljudskih šolah, h katerim spadajo tudi tri raz-redi mestnih šol, se naj v naprej deli pouk v materi-nem jeziku». Ko bi se bil ta ukaz dejanski izpolnje-val, bi se bile morale že takrat mahoma posloveniti vse osnovne šole po Slove-niji. Ali to se ni zgodilo, tudi zaradi pomanjkanja slovenskih učbenikov. Pone-kod so se v tem i v nepo-sredno sleditih prvih pet-desetih letih pomagali s tr-žaskimi osnovnošolskimi uč-beniki.

BREZAN

MIHAIL SOLOHOV

Slovinci so izdali v Trstu prve slovenske šolske knjige

Malo kdo ve, da smo tržaški Slovenci v eni zadnji prednjačili vsem drugim Slovincem in sicer v zadevi šolskih knjig. Docela slovenske učne knjige, natisnane v gajci, to je v današnjem pravopisu, smo imeli, kakor čitamo v dr. Ivana Prijatelja «Slovenski kulturno-politični in slovstveni zgodovini», izza leta 1846 samo mi tržaški Slovenci, ki jih je bil s svojo vladno iniciativo prisrbel takratni tržaški namestnik in poznejši minister grof Stadion, priredil pa Stefan Kocjančič.

Pravzaprav ni bila to Stadionova iniciativa, ker kakor je pisal «Slovenski prijatelj» leta 1852 je bil slovenski jezik v ljudskih šolah zapovedan že od leta 1826. Štationova — zaslug obstaja torej v tem, da je to zapoved upošteval in jo izvršil, medtem ko se ni nihče drug zanj niti zme-nil. Po «Slovenskem prija-telj» je o tem prvih slov-enskih šolskih knjigah pi-sal neki Jakovljevi Prifarski

«Slovenski Bčela» leta 1850... da se celo nekateri učeni gospodje — duhovniki in svetni — govorijo: «Bolje je, da kmet brati ne zna, da se ne pokvari in ložje za nos voditi da» — Dobro vemo, kaj taki mračnjaki mislijo: «V motni vodi je lahko ribariti, in slepca je lahko brzdati».

Le počasi so se začele po-revoluciji te šolske razme-re nekoliko boljšati. Mini-strski ukaz z dne 2. sep-tembra 1848, št. 5692, je do-ločal: «V ljudskih šolah, h katerim spadajo tudi tri raz-redi mestnih šol, se naj v naprej deli pouk v materi-nem jeziku». Ko bi se bil ta ukaz dejanski izpolnje-val, bi se bile morale že takrat mahoma posloveniti vse osnovne šole po Slove-niji. Ali to se ni zgodilo, tudi zaradi pomanjkanja slovenskih učbenikov. Pone-kod so se v tem i v nepo-sredno sleditih prvih pet-desetih letih pomagali s tr-žaskimi osnovnošolskimi uč-beniki.

BREZAN

Naš tedenski pregled

Ameriški državni tajnik Dulles je dejal, da dokazuje kongres KP ZSSR v Moskvi spolom sovjetske politike zadnjih tridesetih let. Če bi kdo drug izrekel to trditve, bi bila z nekaterimi omejitvami kar točna, tako pa je obenem pričevanje, da je mož, ki je sicer znan po svojih dolgih potovanjih in ki je viden z letalom kot zašle prepotovani desettisoče kilometrov v nekaj dneh ali pa prav zato!, v resnici kaj malo pogledal čez ameriški pilot. Reducirati pomen in značaj moskovskega kongresa na izbiro nove taktike, ker po stari ni šlo naprej, je vendarle preveč preprosto.

To izjavo je dal Dulles pred senatno zunanje-politično komisijo, kjer so, pa čeprav iz omejene perspektive pravzaprav razpravljali o vzrokih, da ameriška politika ne gre več v klasje kot nekoč. Dullesov sklep je zelo preprost: kriva je nova sovjetska politika in seveda «kratkovidnost» onih, ki ji nasledajo. Da je ameriška politika, kakršna se zdi Dullesu edino zveličavna, lahko uspevala samo v pogojih, ki so jih ustvarjale stalinske zablode, je za washingtonske kroge najbrž še previsoka modrost.

Komu naj torej velja Nehrujev pripomba, da je treba z zadovoljstvom sprejeti spremembe, ki se kažejo v Moskvi, in da je želja, da bi jih posnemali tudi drugi? Verjetno indijski ministri predsednik ni mislil ne na Romane ne na Albance. Če pa pogledamo svetovni položaj in vidimo, koliko zares novih možnosti in tudi že kolikšno stopnjo dejanskega pomirjenja je ustvaril odmi od stalinske poti v ZSSR, ne bo težko uvideti, kako koristno bi bilo, ko bi se na drugi strani revidirali svojo protitež stalinski politiki. S politiko, ki je zrasla iz pogovora, ki jih davno ni več, namreč Dulles te preprosto maha v prazno.

Če pa hočemo brez polemike s komer koli na kratko pozreti najzujnejše, kar izhaja iz kongresa KP ZSSR, bi poudarili predvsem dvoje: obsodba stalizma in priznanje različnih poti v socializmu, torej zavračanje Stalinskega recepta za socializem, in izgradnja socializma po lokalnih razmerih. To priznanje je mnogo dlje, kot se na prvi pogled zdi. Za primer: v priznanju, da se v Jugoslaviji razvija socializem po svojih poti, je nujno nesebeno priznanje, da je izgradnja socializma mogoča ne le brez ZSSR, kakršna je bila v Stalinskih časih. To pa pomeni postavljanje vse Stalinske teze na glavo. Priznamo, kakor je bil pogum — njegove koristne posledice pa bodo vsak dan bolj vidne. Vendar bi obsodba stalizma...

Sicer pa v svetu res ne bi mogli beležiti večjih dogodkov (le mraz so zamenjale sončne poge). Je pa zato nekaj dogodkov, ki morda v svetovnem merilu niso tako važni, ki pa so nič manj zanimivi. Vzemimo Zahodno Nemčijo in zadnje dogodke v tladni koaliciji: Adenauer je končno ostal sam, z vlado, ki je po imenu sicer koalicijska, ki pa je dejansko enobarna demokratska s priveskom nekaterih ministrov brez strank. Demokratski monopol je postal tako resničen — obenem pa tudi kar razvoja, ki najbrž Adenauerju ne obeta ničesar dobrega.

Ze pred meseci se je raz-bil tako imenovani blok de-gutencv, ki sta ga v vladi predstavljala dva ministra. Do razkola je prišlo zaradi nesoglasij med vlado in stranko, zadeva pa se je končala s tem, da sta ministra Kraft in Oberlander ostala v vladi, stranka pa je prešla v opozicijo.

Zdaj se je ponovil podob-n primer z močnejšo libe-ralno stranko, ki je v parla-mentu štela 47 poslancev. Ne-soglasja med Adenauerjem in liberalnim voditeljem Dehlerjem se opozajo že dalj časa, pri čemer je Dehlerje-vo stališče otekočilo dejstvo, tg je desno krilo njegove stranke redno potegnulo z Adenauerjem. Zdaj je prišlo do popolnega razkola, ki so ga povzročili dogodki v po-rensko - vestfalski deželni zbornici. Tam so namreč liberalci izstopili iz koalicije z demokristjani, vrgli vlado demokristjana Arnolda in se-stavili novo s socialnimi de-mokrati. Pri tem je zanimi-vo, da je postal žrtve dr. Arnold, ki so ga med do-kaj burno debato vsi govorniki hvallili, ko so obenem napadali Adenauerja. (Arnold je med drugim krščan-ski sindikalist, ki kljub klerikalnim poskusom cepljenja ostaja v enotni sindikalni or-ganizaciji, v kateri imajo ve-činico sveda socialdemokrati). Porensko-vestfalski upor ni-si povzročil krajevne raz-me-re, temveč posegi iz Bon-ne, odpor proti Adenauerje-vim monopolističnim posku-som.

Adenauer je reagiral s tem, da je eni strani po-vzročil razkol med liberalci, kjer je objubil ministrom, da jih obrdi v vladi, četudi bi jih vsa stranka zapustila, na drugi strani pa izključil Dehlerja iz odadne koalicije. Vsi štirje liberalni ministri so se odločili za stičke in z njimi je potegnolo iz 16 pre-dstavnikov desnega krila v li-beralni poslanski skupini.

Dogodek je značilen pred-vsem kot manifestacija ne-strpnega političnega klerika-lizma, ki obenem v Zahodni Nemčiji služi kot najtrdnj-ša opora ameriške politike. S tem pa postaja značilen tudi za nekatere aspekte se-danjega splošnega mednarod-nega položaja.

r. c.

"Bonjour, tristesse" dobi bratca ime mu je: "Un certain sourire"

Françoise Sagan, mlado dekle, ki je pred časom preselila javnost z obja-vo svojega romana «Bon-jour, tristesse», je pred krat-ki znova obiskala znamenja pariškega založnika Julliar-da, ki je storila takrat, da je želela izdati svoje pr-vo delo. Tokrat mu je pre-dložila rokopis novega dela, kakih 300 strani dolg ro-man, toda brez naslova. Na-slov bi mu moral dati Jul-liard sam. Po nekaj neuspe-šnih poskusih je Julliard na-slov vendarle staknil — «Un certain sourire» («Ne-ki nasmehek»), je naslov no-vega romana mlade, eks-travagantne pisateljice, ki si je, rekli bi, čez noč utrla pot do slave in bogastva.

Ne mogli bi, dokler se nismo prečitali njenega pr-vega dela «Bonjour tristesse», reči, ali je mlada Fran-ço

VEDNO MANJ PERSPEKTIVE MED MLADIMI LJUDMI NA TRŽASKEM

126 tržaških deklet zapustilo rodno grudo

V večini so to žilve, ki niso mogle zaslužiti dovolj in pa brezposelna dekleta, ki so se prijavila za gospodinjne pomočnice pa upajo na druge poklice - Ali ni izhoda iz tega položaja?

V sredo in četrtek je zopet potovalo v Avstralijo z ladjo «Flaminia» oziroma z vlakom v Genovo, kjer se bodo vkrcali na ladjo «Fairsea», 426 Tržčanov. Kakor pri prejšnjih odhodih, smo tudi to pot opazili, da je bila v veliki večini med izseljenci mladina, ki je zaradi krize najbolj prizadeta, ker le težko najde prvo zaposlitev. Toda Trsta ne zapušča le brezposelni mladinci, marveč tudi taki, ki so zaposleni, pa gledajo zaradi nizkih prejemkov s strahom in hudočestno, ker ne vidijo pred seboj nobene dobre perspektive.

Tako je bila vsaj po trditvah nekega tukajšnjega dnevnika večina 80 delavcev, ki so v sredo odšli iz Trsta skupno s 44 ženami in otroki, zaposlena. V četrtek pa je bilo med okrog 300 izseljenci kar 126 deklet, ki so se prijavile kot gospodinjne pomočnice (služkinje) in za katere se pač ne more trditi, da so zapustile službo in delo, da bi šle služiti v avstralski gospodinjstvi samo iz pustolovskih nagnihov, kot trdijo večini nazadnjaški časopisi za odhod Tržčanov v Avstralijo. Ker smo nekatera izmed teh deklet tudi osebno poznali, lahko z gotovostjo trdimo, da so odšli v Avstralijo, ker so bila dolga leta brezposelna ter so se odločila za dolgo pot v tujino le zato, ker so tu zaman trkala na razna vrata, da bi dobila zaposlitev.

Tu bi se morda kdo spomnil na besede župana Bartolija, ki je pred kratkim dejal, da pač ne more biti položaj brezposelnih tako resen, če pa noče nobena Tržčanka iti za služkinjo k tržaškim družinam, ker je znano, kako gospodinjari na splošno ravnavajo z njimi, kako ne spoštujejo niti tistih skopih socialnih pridobitev, ki so bile služkinjam priznane v poslednjih letih, tako da jih v Trstu res ne moremo imenovati gospodinjne pomočnice.

Med dekleti, ki so tokrat odpotovali, je bilo tudi precejšnje število brezposelnih žilv, katerih položaj v Trstu je tudi poglavje zase. Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Vse, kakor pa večina teh deklet, ki se je prijavila za gospodinjne pomočnice, ne namerava opravljati tega poklica, ker bodo pač poiskale, ko pridejo v Avstralijo, delo v tovarnah ali v oblačilni obrti.

Kot torej vidimo iz odhoda zadnjih dveh skupin mladih Tržčanov v Avstralijo, gre za dve kategoriji: za mladince, ki zapuščajo zaposlitev, ker tako malo zaslužijo, da sploh nimajo upanja, da bi si lahko v bližnji bodočnosti ustvarili dom in družino, ter za mladince oziroma mladinke, ki so dolga leta zaman iskali dela in ki pomeni zanje izselitev v Avstralijo pravo rešitev iz obupnega položaja.

Teško je slovo

Mati zadnjikrat poljublja sina, ki se bo vkrcal na «Flaminio», da ga povede v daljno Avstralijo, ker upa na zaslužek in boljše življenje. Te scene se v Trstu ponavljajo že dve leti. Kaj vendar mislijo oblasti, ali res ni mogoče izboljšati gospodarskega položaja Trsta?

EDINO NEMŠKO MESTO, KI GA V ZADNJI VOJNI ZAVEZNIKI NISO BOMBARDIRALI

Heidelberg, mesto stoletnih tradicij

prekrasnih renesančnih stavb in karakterističnih pivotočev

Vanj se najraje vračajo ljudje, ki so v tem krasnem mestecu preživeli svoja študentska leta, obujajoč spomine na šolske težave in seveda na piska tekmovalja in na znameniti karcer

Heidelberg je mesto, ki v današnji Nemčiji preseneča. Eno izmed redkih mest, ki niso bila porušena od bombardiranja zaveznikov ter so zaradi tega ostali nedotaknjeni mnogi spomeniki preteklosti. Nuernberg je bil n. pr. popolnoma uničen nekaj mesecev pred zaključkom vojne. Celotno staro mesto, v območju katerega je bilo preprosto zidat moderno stavbo, ki je bilo stari od 300 do 400 let, je bilo sežgano. V Heidelbergu pa so hoteli Američani postaviti svoje vojaško poveljstvo za zasedeno Nemčijo in so ga pustili pri miru. Nacisti so sicer hoteli vreti mesto v zrak, a mirna kri župana in drugih mestnih osebosti je to pogubno dejanje preprečila. V mestu je danes opaziti le malo ruševin, in če te so rakopisane v bližini železnice proge. Ultramoderni kolodvor nas prijetno preseneti. To je čisto nekaj drugega od številnih drugih kolodvorov v evropskih mestih. Kolodvorov, ki so ostali še iz preteklega stoletja ali pa iz let pred prvo svetovno vojno. Kolodvor je grajen v kamnu in marmorju, velika hala je podobna trgu, kjer najdeš najbolj luksuzne trgovine. Ogromne freske krasijo strop in v velike stene te hale.

Mesto je od reki Neckar razdeljeno na dva dela, kar je postala slavna v svetu zaradi številnih študentskih pesmi, ki opevajo: Na eni strani reke se razprostira predstavnika četrta z mnogimi vilami in večimi stavbami. Kljub ropanju tramvajev in številnih avtomobilov je tu še precej mirno.

Na drugi strani reke pa vidimo takozvani center: univerzitetne stavbe, trgovine, magazine, uredništva lokalnih listov, banke, trgovske palače in podobno. A tudi to mesto je treba razdeliti na dve, ne zaradi periferije ali centra, ampak zaradi starosti stavb. V starem delu mesta so ulice seveda ozke, tu pa tam se nam prikaže kakšna starinska cerkev v lepem gotičnem stilu, na enem vogalu vidimo krasno renesančno palačo, na drugem pa stavbo iz preteklega stoletja. Velik kontrast vzbuja moderne prodajalne v starinskih hišah. Neonska razsvetljava in živle barve izloženih predmetov se prav malo prilegajo temni častiljivosti ponosnih stavb. Edini lokali, ki so ohranili tradicijo, so razni pivotoči in kavarne, bolj prvi kot druge. Stene in stropi vinočev so vsi popisani, leseni obešalniki in nekatere mize v kotu so lepo izrezljane. In če pogledamo od blizu te mize, lahko ugotovimo, da so pravzaprav vredne mesta v muzeju, saj je njihova starost kar častiljiva: sto, dve sto, tri sto let. Gospodarije tih pivotočev so seveda zelo ponosni na te okraske in bi jih ne prodali za nobeno ceno. Saj to vendar priteguje obilo turistov, ki si hočejo ogledati to zanimivost preteklosti in ki tudi kaj popijejo in pojedo. To pa so že lepi denarji. Zakaj pa ti pivotoči tako pritegujejo tuje?

V teh pivotočih so imeli v preteklosti — in imajo še danes — sedeže razne študentske organizacije, tako stare burševske organizacije, kot moderne politične skupine. V starih časih so morali nemški študenti tekmovali, kdo bo več piva popil in ta tekmovalnja so se vršila v teh pivotočih. Pozneje so se sicer te organizacije sprevrgle v nacionalistični organ, a popivanje je še vedno ostalo glavna odlika visokošolcev. In vsakdo je na svojem sedežu pustil spomin potomecem, ki ga lahko danes občudujemo. In čeprav so bili študenti vedno brez denarja, so jim bili lastniki teh lokalov vedno naklonjeni in marsikdaj so izbrali iz svoje črne knjige dolgovce tih študentov. To pa re iz dobrodelnosti, ampak iz preračunljivosti.

V starem delu mesta so ulice seveda ozke, tu pa tam se nam prikaže kakšna starinska cerkev v lepem gotičnem stilu, na enem vogalu vidimo krasno renesančno palačo, na drugem pa stavbo iz preteklega stoletja. Velik kontrast vzbuja moderne prodajalne v starinskih hišah. Neonska razsvetljava in živle barve izloženih predmetov se prav malo prilegajo temni častiljivosti ponosnih stavb. Edini lokali, ki so ohranili tradicijo, so razni pivotoči in kavarne, bolj prvi kot druge. Stene in stropi vinočev so vsi popisani, leseni obešalniki in nekatere mize v kotu so lepo izrezljane. In če pogledamo od blizu te mize, lahko ugotovimo, da so pravzaprav vredne mesta v muzeju, saj je njihova starost kar častiljiva: sto, dve sto, tri sto let. Gospodarije tih pivotočev so seveda zelo ponosni na te okraske in bi jih ne prodali za nobeno ceno. Saj to vendar priteguje obilo turistov, ki si hočejo ogledati to zanimivost preteklosti in ki tudi kaj popijejo in pojedo. To pa so že lepi denarji. Zakaj pa ti pivotoči tako pritegujejo tuje?

V teh pivotočih so imeli v preteklosti — in imajo še danes — sedeže razne študentske organizacije, tako stare burševske organizacije, kot moderne politične skupine. V starih časih so morali nemški študenti tekmovali, kdo bo več piva popil in ta tekmovalnja so se vršila v teh pivotočih. Pozneje so se sicer te organizacije sprevrgle v nacionalistični organ, a popivanje je še vedno ostalo glavna odlika visokošolcev. In vsakdo je na svojem sedežu pustil spomin potomecem, ki ga lahko danes občudujemo. In čeprav so bili študenti vedno brez denarja, so jim bili lastniki teh lokalov vedno naklonjeni in marsikdaj so izbrali iz svoje črne knjige dolgovce tih študentov. To pa re iz dobrodelnosti, ampak iz preračunljivosti.

V starem delu mesta so ulice seveda ozke, tu pa tam se nam prikaže kakšna starinska cerkev v lepem gotičnem stilu, na enem vogalu vidimo krasno renesančno palačo, na drugem pa stavbo iz preteklega stoletja. Velik kontrast vzbuja moderne prodajalne v starinskih hišah. Neonska razsvetljava in živle barve izloženih predmetov se prav malo prilegajo temni častiljivosti ponosnih stavb. Edini lokali, ki so ohranili tradicijo, so razni pivotoči in kavarne, bolj prvi kot druge. Stene in stropi vinočev so vsi popisani, leseni obešalniki in nekatere mize v kotu so lepo izrezljane. In če pogledamo od blizu te mize, lahko ugotovimo, da so pravzaprav vredne mesta v muzeju, saj je njihova starost kar častiljiva: sto, dve sto, tri sto let. Gospodarije tih pivotočev so seveda zelo ponosni na te okraske in bi jih ne prodali za nobeno ceno. Saj to vendar priteguje obilo turistov, ki si hočejo ogledati to zanimivost preteklosti in ki tudi kaj popijejo in pojedo. To pa so že lepi denarji. Zakaj pa ti pivotoči tako pritegujejo tuje?

V starem delu mesta so ulice seveda ozke, tu pa tam se nam prikaže kakšna starinska cerkev v lepem gotičnem stilu, na enem vogalu vidimo krasno renesančno palačo, na drugem pa stavbo iz preteklega stoletja. Velik kontrast vzbuja moderne prodajalne v starinskih hišah. Neonska razsvetljava in živle barve izloženih predmetov se prav malo prilegajo temni častiljivosti ponosnih stavb. Edini lokali, ki so ohranili tradicijo, so razni pivotoči in kavarne, bolj prvi kot druge. Stene in stropi vinočev so vsi popisani, leseni obešalniki in nekatere mize v kotu so lepo izrezljane. In če pogledamo od blizu te mize, lahko ugotovimo, da so pravzaprav vredne mesta v muzeju, saj je njihova starost kar častiljiva: sto, dve sto, tri sto let. Gospodarije tih pivotočev so seveda zelo ponosni na te okraske in bi jih ne prodali za nobeno ceno. Saj to vendar priteguje obilo turistov, ki si hočejo ogledati to zanimivost preteklosti in ki tudi kaj popijejo in pojedo. To pa so že lepi denarji. Zakaj pa ti pivotoči tako pritegujejo tuje?

Vasiko si želi videti kraje, kjer je prebil svojo mladost, posebno je, če je študiral, na takih univerzah, kjer je lepo razvito društveno življenje. In ti stari gospodje, odvnetiki, zdravniki, profesorji, tehniki in drugi, se od časa do časa vračajo v to mesto in prvi kraj, v katerem zavijejo, je seveda pivotoč, ki je bil seveda njihove bratovščine. Tam opazujejo, kako se mladi zabavajo, povprašujejo po gošpodarstvu hčerki ali pa strežalki, gospodar jim pove, da je ta njihov sošolec umrl, drugi da je bil pred kratkim na obisku, in seveda, kar je za gostilničarja najvažnejše, gospod, ki ima sedaj obilo denarja, naroči precej in plača pijačo tudi za študentsko omizje v kotu.

Univerza je zelo stara. Ni najstarejša nemška univerza v Nemčiji. Ustanovljena je bila leta 1386 in ima torej na grbi že 570 let. Univerzo je pač doletela usoda vseh univerz, ki so raztresene po Evropi. Razni inštituti in razne fakultete so raztreseni po cellem mestu. Stara stavba, ki je nekoli bila sedež vseh fakultet, služi danes le za upravnopravno zgradbo. V njej so razni univerzitetni uradi, v njej je krasna Aula magna, zgrajena pred dve sto leti, vsa polna lesenih ornametov. Dolga dvorana ima v sredini dve vrsti starinskih stolic, ob straneh pa so dolge klopi za študente. Razsteno visijo prapori univerze v raznih dobah, na stenah so pritrjeni grbi rektorjev univerze. Otvoritev akademskega leta je danes enaka oni pred pet sto leti. Moč tradicije je taka, da je moderni čas ne more okrniti. V drugem nadstropju stavbe pa je znameniti heidelberški karcer. Tu so birči zapirali študente, ki so se prekršili proti univerzitetnim zakonom. Pijančevanje, pohajanje z dekleti, neupoštevaje do profesorjev so študente privedli v ta karcer. In ti so tamkaj ostajali dan, dva, tedna dni in tudi več. In da bi ne izgubljali zastojnega časa, pustili svoj spomin, iz napisov je razvidno, da so bili ponosni, če so bili po enajstkrat zaprti v tem njihovem zaporu. Mladostnega veselja niso, uničila sive stene zapora. Ta karcer je danes spremenjen v muzej in je pravzaprav ena najzanimivejših znamenitosti Heidelberga. Mladostne učilnice, ki so ostale

še v tej zgradbi, so vse odraz preteklosti, so čisto nasprotje od onih, ki so v novih zgradbah, posebno v onih, ki je tik poleg stare stavbe. Študentov je tu precej. Nemo, ki hoče postati odlični zdravnik, profesor, tehnik ali jurist, bo mogoče izbral drugo univerzo, a tisti, ki bo želel dobiti diplomu, a istočasno preživeti nekaj krasnih mladostnih let, bo prišel študirat v Heidelberg. Stare tradicije, pivo in dekleta silno privlačujejo študente. Glede zadnjih se študentje ne bode v svojih starih letih spominjali s hvalečnostjo tega mesta in prepevali njegove krasne pesmi.

Univerza je zelo stara. Ni najstarejša nemška univerza v Nemčiji. Ustanovljena je bila leta 1386 in ima torej na grbi že 570 let. Univerzo je pač doletela usoda vseh univerz, ki so raztresene po Evropi. Razni inštituti in razne fakultete so raztreseni po cellem mestu. Stara stavba, ki je nekoli bila sedež vseh fakultet, služi danes le za upravnopravno zgradbo. V njej so razni univerzitetni uradi, v njej je krasna Aula magna, zgrajena pred dve sto leti, vsa polna lesenih ornametov. Dolga dvorana ima v sredini dve vrsti starinskih stolic, ob straneh pa so dolge klopi za študente. Razsteno visijo prapori univerze v raznih dobah, na stenah so pritrjeni grbi rektorjev univerze. Otvoritev akademskega leta je danes enaka oni pred pet sto leti. Moč tradicije je taka, da je moderni čas ne more okrniti. V drugem nadstropju stavbe pa je znameniti heidelberški karcer. Tu so birči zapirali študente, ki so se prekršili proti univerzitetnim zakonom. Pijančevanje, pohajanje z dekleti, neupoštevaje do profesorjev so študente privedli v ta karcer. In ti so tamkaj ostajali dan, dva, tedna dni in tudi več. In da bi ne izgubljali zastojnega časa, pustili svoj spomin, iz napisov je razvidno, da so bili ponosni, če so bili po enajstkrat zaprti v tem njihovem zaporu. Mladostnega veselja niso, uničila sive stene zapora. Ta karcer je danes spremenjen v muzej in je pravzaprav ena najzanimivejših znamenitosti Heidelberga. Mladostne učilnice, ki so ostale

še v tej zgradbi, so vse odraz preteklosti, so čisto nasprotje od onih, ki so v novih zgradbah, posebno v onih, ki je tik poleg stare stavbe. Študentov je tu precej. Nemo, ki hoče postati odlični zdravnik, profesor, tehnik ali jurist, bo mogoče izbral drugo univerzo, a tisti, ki bo želel dobiti diplomu, a istočasno preživeti nekaj krasnih mladostnih let, bo prišel študirat v Heidelberg. Stare tradicije, pivo in dekleta silno privlačujejo študente. Glede zadnjih se študentje ne bode v svojih starih letih spominjali s hvalečnostjo tega mesta in prepevali njegove krasne pesmi.

Univerza je zelo stara. Ni najstarejša nemška univerza v Nemčiji. Ustanovljena je bila leta 1386 in ima torej na grbi že 570 let. Univerzo je pač doletela usoda vseh univerz, ki so raztresene po Evropi. Razni inštituti in razne fakultete so raztreseni po cellem mestu. Stara stavba, ki je nekoli bila sedež vseh fakultet, služi danes le za upravnopravno zgradbo. V njej so razni univerzitetni uradi, v njej je krasna Aula magna, zgrajena pred dve sto leti, vsa polna lesenih ornametov. Dolga dvorana ima v sredini dve vrsti starinskih stolic, ob straneh pa so dolge klopi za študente. Razsteno visijo prapori univerze v raznih dobah, na stenah so pritrjeni grbi rektorjev univerze. Otvoritev akademskega leta je danes enaka oni pred pet sto leti. Moč tradicije je taka, da je moderni čas ne more okrniti. V drugem nadstropju stavbe pa je znameniti heidelberški karcer. Tu so birči zapirali študente, ki so se prekršili proti univerzitetnim zakonom. Pijančevanje, pohajanje z dekleti, neupoštevaje do profesorjev so študente privedli v ta karcer. In ti so tamkaj ostajali dan, dva, tedna dni in tudi več. In da bi ne izgubljali zastojnega časa, pustili svoj spomin, iz napisov je razvidno, da so bili ponosni, če so bili po enajstkrat zaprti v tem njihovem zaporu. Mladostnega veselja niso, uničila sive stene zapora. Ta karcer je danes spremenjen v muzej in je pravzaprav ena najzanimivejših znamenitosti Heidelberga. Mladostne učilnice, ki so ostale

še v tej zgradbi, so vse odraz preteklosti, so čisto nasprotje od onih, ki so v novih zgradbah, posebno v onih, ki je tik poleg stare stavbe. Študentov je tu precej. Nemo, ki hoče postati odlični zdravnik, profesor, tehnik ali jurist, bo mogoče izbral drugo univerzo, a tisti, ki bo želel dobiti diplomu, a istočasno preživeti nekaj krasnih mladostnih let, bo prišel študirat v Heidelberg. Stare tradicije, pivo in dekleta silno privlačujejo študente. Glede zadnjih se študentje ne bode v svojih starih letih spominjali s hvalečnostjo tega mesta in prepevali njegove krasne pesmi.

še v tej zgradbi, so vse odraz preteklosti, so čisto nasprotje od onih, ki so v novih zgradbah, posebno v onih, ki je tik poleg stare stavbe. Študentov je tu precej. Nemo, ki hoče postati odlični zdravnik, profesor, tehnik ali jurist, bo mogoče izbral drugo univerzo, a tisti, ki bo želel dobiti diplomu, a istočasno preživeti nekaj krasnih mladostnih let, bo prišel študirat v Heidelberg. Stare tradicije, pivo in dekleta silno privlačujejo študente. Glede zadnjih se študentje ne bode v svojih starih letih spominjali s hvalečnostjo tega mesta in prepevali njegove krasne pesmi.

Univerza je zelo stara. Ni najstarejša nemška univerza v Nemčiji. Ustanovljena je bila leta 1386 in ima torej na grbi že 570 let. Univerzo je pač doletela usoda vseh univerz, ki so raztresene po Evropi. Razni inštituti in razne fakultete so raztreseni po cellem mestu. Stara stavba, ki je nekoli bila sedež vseh fakultet, služi danes le za upravnopravno zgradbo. V njej so razni univerzitetni uradi, v njej je krasna Aula magna, zgrajena pred dve sto leti, vsa polna lesenih ornametov. Dolga dvorana ima v sredini dve vrsti starinskih stolic, ob straneh pa so dolge klopi za študente. Razsteno visijo prapori univerze v raznih dobah, na stenah so pritrjeni grbi rektorjev univerze. Otvoritev akademskega leta je danes enaka oni pred pet sto leti. Moč tradicije je taka, da je moderni čas ne more okrniti. V drugem nadstropju stavbe pa je znameniti heidelberški karcer. Tu so birči zapirali študente, ki so se prekršili proti univerzitetnim zakonom. Pijančevanje, pohajanje z dekleti, neupoštevaje do profesorjev so študente privedli v ta karcer. In ti so tamkaj ostajali dan, dva, tedna dni in tudi več. In da bi ne izgubljali zastojnega časa, pustili svoj spomin, iz napisov je razvidno, da so bili ponosni, če so bili po enajstkrat zaprti v tem njihovem zaporu. Mladostnega veselja niso, uničila sive stene zapora. Ta karcer je danes spremenjen v muzej in je pravzaprav ena najzanimivejših znamenitosti Heidelberga. Mladostne učilnice, ki so ostale

še v tej zgradbi, so vse odraz preteklosti, so čisto nasprotje od onih, ki so v novih zgradbah, posebno v onih, ki je tik poleg stare stavbe. Študentov je tu precej. Nemo, ki hoče postati odlični zdravnik, profesor, tehnik ali jurist, bo mogoče izbral drugo univerzo, a tisti, ki bo želel dobiti diplomu, a istočasno preživeti nekaj krasnih mladostnih let, bo prišel študirat v Heidelberg. Stare tradicije, pivo in dekleta silno privlačujejo študente. Glede zadnjih se študentje ne bode v svojih starih letih spominjali s hvalečnostjo tega mesta in prepevali njegove krasne pesmi.

Univerza je zelo stara. Ni najstarejša nemška univerza v Nemčiji. Ustanovljena je bila leta 1386 in ima torej na grbi že 570 let. Univerzo je pač doletela usoda vseh univerz, ki so raztresene po Evropi. Razni inštituti in razne fakultete so raztreseni po cellem mestu. Stara stavba, ki je nekoli bila sedež vseh fakultet, služi danes le za upravnopravno zgradbo. V njej so razni univerzitetni uradi, v njej je krasna Aula magna, zgrajena pred dve sto leti, vsa polna lesenih ornametov. Dolga dvorana ima v sredini dve vrsti starinskih stolic, ob straneh pa so dolge klopi za študente. Razsteno visijo prapori univerze v raznih dobah, na stenah so pritrjeni grbi rektorjev univerze. Otvoritev akademskega leta je danes enaka oni pred pet sto leti. Moč tradicije je taka, da je moderni čas ne more okrniti. V drugem nadstropju stavbe pa je znameniti heidelberški karcer. Tu so birči zapirali študente, ki so se prekršili proti univerzitetnim zakonom. Pijančevanje, pohajanje z dekleti, neupoštevaje do profesorjev so študente privedli v ta karcer. In ti so tamkaj ostajali dan, dva, tedna dni in tudi več. In da bi ne izgubljali zastojnega časa, pustili svoj spomin, iz napisov je razvidno, da so bili ponosni, če so bili po enajstkrat zaprti v tem njihovem zaporu. Mladostnega veselja niso, uničila sive stene zapora. Ta karcer je danes spremenjen v muzej in je pravzaprav ena najzanimivejših znamenitosti Heidelberga. Mladostne učilnice, ki so ostale

še v tej zgradbi, so vse odraz preteklosti, so čisto nasprotje od onih, ki so v novih zgradbah, posebno v onih, ki je tik poleg stare stavbe. Študentov je tu precej. Nemo, ki hoče postati odlični zdravnik, profesor, tehnik ali jurist, bo mogoče izbral drugo univerzo, a tisti, ki bo želel dobiti diplomu, a istočasno preživeti nekaj krasnih mladostnih let, bo prišel študirat v Heidelberg. Stare tradicije, pivo in dekleta silno privlačujejo študente. Glede zadnjih se študentje ne bode v svojih starih letih spominjali s hvalečnostjo tega mesta in prepevali njegove krasne pesmi.

Univerza je zelo stara. Ni najstarejša nemška univerza v Nemčiji. Ustanovljena je bila leta 1386 in ima torej na grbi že 570 let. Univerzo je pač doletela usoda vseh univerz, ki so raztresene po Evropi. Razni inštituti in razne fakultete so raztreseni po cellem mestu. Stara stavba, ki je nekoli bila sedež vseh fakultet, služi danes le za upravnopravno zgradbo. V njej so razni univerzitetni uradi, v njej je krasna Aula magna, zgrajena pred dve sto leti, vsa polna lesenih ornametov. Dolga dvorana ima v sredini dve vrsti starinskih stolic, ob straneh pa so dolge klopi za študente. Razsteno visijo prapori univerze v raznih dobah, na stenah so pritrjeni grbi rektorjev univerze. Otvoritev akademskega leta je danes enaka oni pred pet sto leti. Moč tradicije je taka, da je moderni čas ne more okrniti. V drugem nadstropju stavbe pa je znameniti heidelberški karcer. Tu so birči zapirali študente, ki so se prekršili proti univerzitetnim zakonom. Pijančevanje, pohajanje z dekleti, neupoštevaje do profesorjev so študente privedli v ta karcer. In ti so tamkaj ostajali dan, dva, tedna dni in tudi več. In da bi ne izgubljali zastojnega časa, pustili svoj spomin, iz napisov je razvidno, da so bili ponosni, če so bili po enajstkrat zaprti v tem njihovem zaporu. Mladostnega veselja niso, uničila sive stene zapora. Ta karcer je danes spremenjen v muzej in je pravzaprav ena najzanimivejših znamenitosti Heidelberga. Mladostne učilnice, ki so ostale

še v tej zgradbi, so vse odraz preteklosti, so čisto nasprotje od onih, ki so v novih zgradbah, posebno v onih, ki je tik poleg stare stavbe. Študentov je tu precej. Nemo, ki hoče postati odlični zdravnik, profesor, tehnik ali jurist, bo mogoče izbral drugo univerzo, a tisti, ki bo želel dobiti diplomu, a istočasno preživeti nekaj krasnih mladostnih let, bo prišel študirat v Heidelberg. Stare tradicije, pivo in dekleta silno privlačujejo študente. Glede zadnjih se študentje ne bode v svojih starih letih spominjali s hvalečnostjo tega mesta in prepevali njegove krasne pesmi.

še v tej zgradbi, so vse odraz preteklosti, so čisto

Nauk iz letošnje zime

Starejši rod pravi, da si letošnja zima iz leta 1929 lahko dasta roko. Vendar je med njimi precejšnja razlika, ker je bila letošnja ostra zima trikrat daljša od one iz leta 1929. Kot ta je tudi letošnja zima zahtevala svoj delež, ki si ga je izbrala na kulturnih, v skladu s časovnim letom. Kdo bi si bil mislil, da nas bo pograbila s takšno trmoletno zimo, ki nam je nujno morala napovedati, da je njene muhe težko pogoditi. Najbolji vremenoslovci, ki je vsakokrat previdnost, ki je ne zapele upanje na njeno priaznost. Tako bi preprečili marsikatero škodo na zalozhah, živalih in ljudeh.

Na Tržaškem nimamo primernih stanovanjskih prostorov niti gozdnarstvih pritlikov za živino in shrambo pridelkov. Najbolj so izpostavljeni mrazu ti poslednji, kamorkoli jih spravimo (kašča, skedenj, soba, klet), povod so v kolikar ostri zimi v nevarnosti, da se pozebo in to mnogo bolj kot v krajih, kjer je zima hujša kot pri nas. Ti kraji imajo namreč to prednost, da nimajo burje in imajo vse stavbe zgrajene primerno vremenskim prilikam.

Kljub temu pa nekatere pridelke — krompir, peso, korenje, dr. shranjujejo čez zimo na prostem — v primeru (30-40 cm) globokih jamah. Pridelke pokrijejo s slabim toplotnim prevodnikom (listje, slama, žagovina) in nato z zemljo v obliki strehe, kjer napravijo 1 — 2 zračnika. V ta namen postavijo navpično sloj slame ali tursičja, ki sega od plasti pridelka nad plast zemlje, ki jo dobro zbijajo. Tako je pridelke zavarovan pred mrzom.

Ta način shranitve pridelkov bi bil pri nas zaradi prejemljenih razlogov prav tako, če ne še mnogo bolj ustreten kot v severnih krajih. Letošnja zima je tudi nam povzročila veliko škodo na pridelkih in živalih. V slabih prostorih, nezadostno zavarovanih pred mrzom, porabijo živali (govedo, prašič, perutnina) mnogo toplote, rekli bi iztrane za segrevanje lastnega telesa, kar gre vse na škodo produktivnosti (rasti, mleka).

Naj nam bo letošnja zima dala nauk za bolj previdno pripravo na zimo.

BAZOVICA

Tokrat imamo samo žalostno novice iz naše vasi. V ponedeljek smo pokopali našega domačaka, pokopališče naša vaščana, karloj Marc vd. Grgič, ki je starosti 43 let umrla v tragični bolnišnici, kjer je 4 dni zbolel zaradi zdravja. Vse leto je delala pri podružnici Ziberna v Trstu, kjer je služila kruh sebi in svoji družini, saj je mlada ostanila vdova z dvema otrokoma. Sin Oskar je lani spomladi odšel v Avstralijo, da bi si tam poiskal srečo in lepšo bodočnost; po materini smrti pa je zdaj ostala sama doma. Hčerka Viktorija, ki ni niti imela toliko sreče, da bi poznala svojega drugega očeta, ki je umrl leta 1937. Pogreb draga pokojnice, ki je bila zelo marljiva, delavna ter skrbna mati in gospodinja, se je udeležilo veliko število vaščanov in ljudi iz sosednih vasi, tudi z onstran meje in iz Trsta. Pevski zbor »Lipca« je zapeel nekaj žalostnih pred njo žalosti in na pokopališču; v žalnem sprevodu je bilo več lepših vencev in dosti cvetja. Naj ji bo lahka domovina.

Temeljna načela uspešnega čebelarjenja

Zadovoljive pridelke medu je mogoče doseči le z močnimi družinami. Močna družina se od slabše odlikuje v mnogih vidih. Ko spomladaj začnejo nastajati čebelje družine, začnejo na velikih površinah, kjer pozneje in v manjšem obsegu. Če ni pomembnejše živahnosti, prepoznavamo po žviganju, zletavanju močne družine. Ob izdatni paši je slabše zaplenjen z nego zolege in medenja komaj opazi, medtem ko živahna družina pošlje na let. Močna družina ima namreč stalno obilo nezaposlenih, ki jih razporeja na različne naloge. Močna družina, ki ima izkoristiti zato tudi krajšo živahna družina, je po vrsti tega še oddirnejša, če nenadoma postane hladno, in varneja pred roparicami. Močne družine naberejo več medu ne le skupaj, marveč tudi na enoto žive teže. Prihajajo štiri družine, ki imajo po 15.000 čebel, z drugimi pa imajo 60.000 čebel, z drugimi pa imajo 4 družine skupaj enako številu čebel kot ena sama, bi v njih dobili pridelke medu, ki bi bili primernejši. V resnici je drugače. Družina s 60.000 čebelami namreč dobi utokov več medu kakor družina s štiri družine skupaj. Oglejte si podatke čebelarstva G. F. Tanarova. Po njegovih ugotovitvah so v naših krajih utokovljeni živali, ki je izražena s težo čebel, pozneje pa pridelke me-

Zadovoljive pridelke medu ni mogote imeti tudi močnejši družinami. Močnejši družini so se slabše odlikovale v mnogih pogledih. Ko spomelimo na to, da nastane zamenjava čebela medu, hrano, začne močna družina kolegati hitro na veliki površini, slabše pa pozneje in v manjšem obsegu. Če ni pomembnejše žabe, komaj prepoznavamo po bližini izletavim modro-črni zamenjaki od šibke družine. Ko izdati paši je slabše zaposlen z nogo zolege in medenice komaj opazi, medtem ko šibka družina pošlje na večkrat večjo površino. Močna družina ima namreč veliko obilo nezaposlenih, večinoma mladih čebel, iz sluzastih otrok na pasu le ne izdati potrebne v panju za neizgovarjano naraščajočo Močno družino izkusi tudi krajšo vlogo za družino je po nevedno postane dejavnost, se varčevja pred roparicami.

du. Leta 1944 so opazovali 21 leta 1947 pa 40 družin. Ugotovitve pri 37 družinah so bile naslednje.

Leto	Čebel v družini	Pridelki medu v kg
	je bilo po test (kg)	na družino
1944	1	7
	2	14
	3	20
	4	34
	5	49
1947	3,8	41
	4,8	57
	5,3	62,8

Stasamezna čebela v močnejši nanese potokake, povprečno v 20-30% več čebela v slabši. To spomeni je velikega pomena in njem sloni napredek čebela stva v nekaterih deželah. Zato uporabljajo velike sale, o sečno polže, močne panje velike panje.

Kalčinale zalege ni odvijati

Posamezna čebela v močni družini nanese potemtakem povprečno več medu kakor čebela v slabši. To spoznanje je velikega pomena in na njem sliki napredek čebelarstva v nekaterih deželah. Zato v močnih družinah ne gre za obsežno ploditve, močne panje, velike panje. Kolikar zalege ni odvisna od rodovitnosti matice, temveč od živahnosti družine, zadostne zolege medu in cvetnega prahu ter od dovolj velikega plodišča. Kakovost matice čebelar lahko precej zboljša s tem, da družine stalno odbira in da dobiva matice le od nerojnih panjev, ki so dobri medarji. Če so sicer primerni pogoj, bo zalega matice toliko več, jakejši kolikor je živahnost družine večja. Če tehta družina spomladaj 0,8 do 1 kg, bo matice odložila na dan 900 jajčec. Vendar poraz zaleganja v močnih družinah ne gre v nedogled, ker tudi dobre matice navadno ne zaležejo več

NABREŽINA

Prehlad, katar, trganje — to in še kaj so posledice trmaje dolge zime, da bi se čimprej izboljšalo vreme in nam ogrelo razmrzane ude, takšna je naša želja. Tudi smo vsi enotni v želji, da bi nam zima v bodoče prizanesla vsaj za dobo enega pokolenja, in to tudi zato, ker je naš kraj pretežno proletarski in živi le od ust do nosa.

Prav zaradi tega bi bilo priporočljivo, da bi se tudi delavstvo čim bolj zanimalo tudi za umno izkoriščanje manjšega ali večjega kosa zemlje, ki more gospodinjstvu pomagati. Tako pa nam za umno delo še veliko manjka in zato ne moremo pričakovati uspehov, nam pove že samo ta primer: V našelju nad železniško postajo je nekdo ob cesti natrosil na vrh toliko apna, da bi to došlo za 10-kratno površino. Apno je zemlji zelo potrebno. Kjer ga ni, zemlja popolnoma odpove, če ga vsebuje premalo — kar je na splošno pri nas —, so pridelki slabi. Z dobrih hlevskih gnojil pride v zemljo tudi precej apna. Tudi v lesnem pepelu se nahaja. Zal pa zemljo zelo slabo znojimo. Pomagare si z apnom, seveda le z dolgotrajno količino. Vsaka reč v odvečni meri škoduje. Tako je tudi tukaj. Na 1000 kv. m damo okrog 150 kg (na 100 kv. m 15 kg) apna; najboljšo je živo apno v kosih, ki ga ko se na vlaga sprši, raztrosimo. Apno vrši v zemlji porastom, vlogo, je hrana rastlinam, pospešuje razkrajanje druge hrane in uničuje mrčes. Ker naglo iztrpa zemljo, moramo skrbeti za naravnost gnoj.

Kako je bil pokojnik prijeten, je pričal njegov pogreb, katerega se je udeležilo veliko število ljudi. Domači pevski zbor mu je za slovo ubrano zapel pod vodstvom pevovodje Lavrenčiča nekaj žalostnih na domu, v cerkvi in na pokopališču. Naj mu bo lahka domovina. Izrazom sožalja vseh domačinov pokojnikom so rodnikom in svojem pa se pridružujeta uprava in uradništvo Primorskega dnevnika.

DOPISI S PODEŽELJA

PROSEK

Upamo, da je slabo zimsko vreme že mirno in da ne bo rovin valov mraza, ker nas zdaj čaka delo v vinogradih in na njivah. Vsekakor pa bomo morali še nekaj dni počakati, da bo skopnel sneg in se bo začelo tajati. Potem pa bo še blato. Tako bo vse v zamudi, zavijati bomo morali rokave in krepko prijeti za delo. Zdal opravljamo razna dela doma ter si pripravljamo in popravljamo orodje. Skrbi pa nas, kako bo s trtami. Zelo se namreč bojimo, da so zaradi mraza popokale zlasti stare trte.

Mraz smo še bolj občutili zaradi pomanjkanja drv in pr. takem vremenu ni nič čudnega, da je po vasi razsajala gripa.

Na pust bomo skoraj že pozabili, saj nam ni prinesel nič posebnega, omenimo naj le, da so se v pustnem času poročili v naši vasi trije pari. Naj jih spremljata v novem življenju sreča in zadovoljstvo.

TREBČE

V naši vasi je precejšnje število zidarjev in zidarstvih pomočnikov, ki so zaposleni pri raznih delih v mestu, na Opčinah in drugod. Zaradi hude zime in slabega vremena, ki so ostali brez zaslužka, ker v takem vremenu pač niso mogli delati. Tako so številne družine še bolj občutile posledice letošnje zime.

Zaradi hudega mraza je bilo vsi včas več dni skoraj brez vode, ker je zamrznila v vodovodnih ceveh, skoraj v vseh hišah pa so počili, kljub

Te zemlje ni vredno obdelovati...

Te besede sem uvel iz skupine mladenčev v javnem lokalu neke naše spodnjekraske vasi, ko so po svoje razpravljali o delu, zaslužku in brezposelnosti. Ko je nekdo dejal, da bi se morali lotiti zemlje, je drugi odločno rekel: »Te zemlje ni vredno obdelovati. Ostali so mu živahno pritrdili. Spoznal sem, da so bili mladenči sinovi naših delavskih in delavsko-kmečkih domov.

Res ni prijetno slišati takšne ugotovitve, preglodno sega v naše žitje. Predvsem izraža sila rahlo povezanost z domom in napačno pojmovanje o žitju. To more imeti samo težke posledice za posameznika in za skupnost.

Najprej naslovimo nekaj besed na delavsko mladino. Vsaka delavska družina teži za tem, da si zgradi svoj dom. V to vloži vse rapore in žrtve. Vzemimo takšno doma, od katere eden je sredi ozorno urejenega zemljišča med zelenjem in cvetjem, drugi sam po sebi lepše zunanost, pa sive in sive ali gnojne. Nedvomno je prvi dom veliko bolj privlačen od drugega. Tako urejen dom pa ne prija le očesu, ampak tudi — žolodcu. Neki delavec iz mestne okolice je s ponosom razkazal svoj novi dom, češ: »Tudi je bila sama griza. Vse me iztrpelo, Precej truda sem imelo, a mi ga ni žal. Sele zdaj cenim svojo streho, ki

ga telefona se je končala v ponovnem obisknem predlogu. Ne vemo kdaj bomo prišli na vrsto. Da je ta pri nas zelo potreben, je pošteno prava že priznala, ko je dovolila za to potrebna sredstva, a jih je nato porabila v druge namene. Zadeva pa se ne bo mogla dolgo odlašati.

Tudi vprašanje zgraditve avtobusne čakalnice je še odprto in postaja vedno bolj pereče, ker osebni promet narašča. Med 6. in 9. uro vozi proti Trstu kar trije avtobusi. Z majhnimi gradbenimi stroški bi se potnikom, zlasti onim iz mesta, ustreglo posebno v deževnem in vetrovnem vremenu.

KONTOVEL

Preteklo nedeljo smo spremljali na zadnji poti našega vaščana Andreja Prašlja, po domače Pinka, ki je umrl po daljši in mučni bolezni. Pokojnik, ki je bil po poklicu potapljač, je bil po letu do napredni in zaveden Slovenec. Z velikim zanimanjem je sledil dogodkom pri nas in v svetu. Bil je zvest čitatelj Primorskega dnevnika in je rad bral knjige. Zaradi njegovega značaja, ki ga cenili in spoštovali vsi, ki so ga poznali. Zapustil je dva sina in dve hčerki, žena pa mu je umrla že pred leti.

KRIŽ

Za pust smo imeli v vasi kar tri plesne, tri za enega dobrega. Ta »svetnika« je namreč zelo občutljiv za preprič; letos pa ga je temeljito prepihalo pod kožo in v žepu. Zato ni bilo eta pravega ali starega pusta. Ta nesrečna zima si nas je dobro privoščila in vrgla v posteljo zdrave in betezne. Ni hudo samo to, da smo zmrzovali celo ob najbolj vroči peči, ampak so mnogo kje zmrzle vodovodne cevi in stranišča. Nekateri nas tolažijo, da bo dobra letina, ker je zemlja premrznila in zatrla mrčes.

MAVHINJE

Ze od več strani smo slišali in čitali, da je kulturno-prosvetno življenje v naši vasi že davno popolnoma zaspalo, čeprav imamo v vasi razmeroma dosti izobraženih. Naša vas se je že toliko razvila (šola, župni urad, zdravniška ambulanta, dve gostilni in trgovina, policija), da ji je javna telefonska govorilnica še potrebna. To je zavedni upravi gotovo znano, a vendar nam telefona za zdaj ne da.

ŠEMPOLAJ

Smrt si pri nas prenaglo odbira svoje žrtve, saj je v teku 8 mesecev pobrala iz ozke soseske kar štiri moške, od teh dva mladenčeca. Zadnji je bil na vrsti 56-letni Gruden Avgust, kamnosek (miner), vedno zdrav in čvrst mož. Pred nekaj meseci pa je moral v bolnico, nato je bil v bolnišnični stanju na svojem rojstnem domu. Kljub slabemu vremenu se je nečerkvenega pokopa udeležilo mnogo domačinov. Domači pevski zbor mu je zapeel žalostne ob hiši žalosti in o grobu. Lahka mu zemlja. Zadeva napeljuje javne

Da ne bomo razočarani, opozarjamo občino, da bo proti Vižovljam kmalu v takem stanju, da ne bo služila niti pešcem. Takoj na pomlad naj pride opravilo te poti kot prvo na vrsto.

ČITATELJI

naročite se na PRIMORSKI DNEVNIK. Naročnina znaša: mesečno 400.—, četrtletno 1.100.—, polletno 2.100.—, celoletno 4.100.—. ZA INOZEMSTVO: letno: 8.000.—. Samo nedeljska številka: mesečna naročnina: 100.—, letna naročnina: 1.000.—. Isto za INOZEMSTVO: 2.000.—. Naročila sprejema uprava v UL sv. Franciška št. 20. Tel. 37338. Zneske lahko vplačate na naš poštni rač. št. 11/5374.

Kmetovalci in vrtnarji obiščite nas!

GORICA

Goriški četrtkov sejem je zadnje čase postal precej podoben tistim pred razmejitvijo. Zaradi obsejnega prometa je velikemu številu prebivalcev goriškega zaledja omogočen prihod v mesto in nakup najnujnejših stvari, ki jih na podlagi sporazuma o prenosu blaga s propustnicami lahko nesejo v Jugoslavijo.

Na četrtkovem sejmu je bilo izredno veliko obiskovalcev iz Jugoslavije. Približni podatki obsejne policije povedo, da je prišlo v Gorico okoli 2.000 ljudi, in sicer 1.400 čez blok pri Rdeči hiši, 450 pri Sempetru, 190 Solkanu, 112 Mirnu, v Steverjanu pa jih je prišlo okoli 200.

Se preden ste stopili na sejem, ste videli na vogalu Teiovdnega trga kramarja, ki si je sposobil v bližnjem baru muziko, na kateri je razstavil več čokolad in kričal: »Što la cokolata. Ljudje se pri njem niso ustavljali, zlasti nisti, ki so prišli z one strani, ker je zanje bolj zanimivo tekstilno blago, razne copate in emajlirana posoda, katero je v izrednem stilu prodajala neka ženska.

Tudi ženske nogavice so našli kramarji dokaj dobro prodali. Če ljudje nimajo lir, se kramarji tudi dinarjev ne branjajo, saj jih na agenciji lahko zamenjajo, kot sami pravijo.

Dobre kupčije je delal prodajalec spodnjih majic. Ljudje so blago radi kupili, čeprav je zime verjetno konec.

Prebivalci z one strani meje so v vsakem primeru poživili četrtkov sejem, in naši kramarji ki prihajajo k nam iz najrazličnejših krajev Veneta, imajo od tega nedvomno korist. Če je tako, je bil s tem prav gotovo dosežen del namena sporazuma o obmejnem prometu.

Seveda pa se obmejni promet ne omeji samo na nakupovanje na četrtkovem sejmu, ampak sklenejo ta dan dobre kupčije tudi trgovine v mestu.

BOTAČ

V taki mali vasi, kot je Botač ve lepi Dolini Glinčice, ki šteje štiri ali pet družin, se le redkokdaj pripeti, da kdo umrje. V torek 21. t. m. je umrl posestnik Anton Sanič v starosti 86 let.

Botač spada upravno v dolinsko občino, umrle pa so nosili po strmi stazi na pokopališče k Sv. Eliju v Drago.

Po novi razmejitvi pa je to pokopališče s cerkvico vred ostalo v Jugoslaviji, vas Draga pa tostran meje. Pokojni Anton je imel tri hčere poročene v Boljuncu in tako so se odločili, da ga pokopljejo na tamkajšnjem pokopališču.

V sredo 22. t. m. popoldne so se številni sorodniki in znanci zbrali pred hišo žalosti v Botaču. Pokojnika so naložili na pogrebni avto, ki je nato krenil po strmi cesti nad železniškimi predori skozi Boršt v Boljunc, dočim so ostali pogrebci šli, es po slikoviti gorski stezi nad slapom skozi Gorenji Konec v Boljunc v cerkev in potem na pokopališče, kjer so pokojnika položili k večnemu počitku.

Pri pogrebu pa je pel žalostinke boljunski pevski zbor.

Naj bo pokojniku zemlja lahka, naše sožalje pa preostalom!

M.

V AVSTRALIJO...

V torek ob 13.10 je z ladjo »Flaminian« odpotovalo med drugimi emigranti tudi 124 Tržačanov. Naglo se večja stredo v Avstralijo z upanjem, da si izboljšajo svoj življenjski obstoj. Do sedaj je očelo v nekaj letih skoraj 8000 mladih in spodobnih ljudi. Namesto živahnega in bogatega prometa v pristanicu, žalostni prizori ob vsakem odhodu; ladje, ki na bogate naše mešot, odvažajo v daljno tujino njegov zaklad.

V četrtak pa je vlak odpeljal drugo skupino 302 Tržačanov, ki iz Genove nadaljujejo pot v Avstralijo z ladjo »Fairsea«. Kot po navadi se je od odhajajočih poslovilo veliko število domačinov, sorodnikov, prijateljev in znancev. Ob stranskem vzhodu na postajo je bila več ur pred odhodom gneča. Mnogi se sprašujejo, zakaj so tokrat emigranti morali z vlakom do Genove. Morda je, kljub vsemu, bolj prijetna vožnja z vlakom kot z emigrantsko ladjo? Verjetno pa najvišjim glavam ni pogodu, da se v Trstu govori preveč o ladjah.

Za slovo in zadnji pomelek so se okrog izseljenca zbrali sorodniki in prijatelji. Pri skupnem kosilu v gostilni in ob prisni kapljici so šle besede naravnost od srca do srca. Govorili so o neuresničenih željah in težnjah, obudili spomine na prejšnja leta, dvignili kozarce in napili na srečo in zdravje.

Vsaki je že na svojem mestu v vlaku. Najbolj sorodniki in prijatelji so jih spremljali in se z njimi zadržali do odhoda. V zadnji skupini, ki je odpotovala v četrtjek je bilo tudi 149 žensk in deklet, od katerih 126 hišnih pomočnic in šivilj; marsikatero deklet pa je šlo za svojim fantom, ki je že v Avstraliji.

Eden izmed nešteti, ganljivih prizorov ob slovesu. Brat obojene brata, ki odhaja. Ločitve, ali samo navidejne? Dajte, dajte je Avstralija in v njej je velika luža.

Odšli so. Tiho je na postaji. Silšati je le pritisleno lhtenje mater in sestri, sozne pa so tudi oči mladičev, očetu in bratu. Redke so besede in grenke opazke na račun odgovornih, ki ne znajo, ali nčeto diti Trstu možnosti, da bi se razvijal in nudil svojim sinovom dostojno življenje, zaslužek in vero v bodočnost.

GORIŠKI IN BENEŠKI DNEVNIK

STALIŠČE PSDI IN KPI DO BLIŽNJIH UPRAVNIH VOLITEV

Zakaj se krščanska demokracija upira istočasni izvolitvi pokrajinske in občinskih uprav?

Z enkratno volilno operacijo bi se prihranilo precej denarja in časa

Bliznje upravne volitve so marsikateremu prebivalstvu naše pokrajine zmešale pojme in ne ve več točno, kdaj poteka mandat enega ali drugega občinskega sveta, ker niso bili izvoljeni vsi istočasno.

Zaradi izjemnega položaja, ki je pri nas nastal z novo razmejitvijo in ustanovitvijo nekaterih občin so bili občinski sveti v Gorici, Trzinu, Gradcu, Gradiškem, Ronkah, Stancanu, Škocijanu Turjaku, S. Pieru, Poljanu, Marjanu, Farri in Dolenjah izvoljeni decembra 1952, medtem ko je bil pokrajinski svet in občinski sveti v Krmnu, Zagradu, Kaprivi, Dobrodo, Sovodnjah, Steverjanu izvoljeni junija 1951. leta.

Za izvolitev vseh občinskih svetov in pokrajinskega sveta naše pokrajine sta bili torej potrebni dve ločeni volilni operaciji, kar je v nemajhnih meri vplivalo na povečano trošenje ljudskega denarja.

Svoj čas je pokrajinsko vodstvo Italijanske socialdemokratske stranke predlagalo, naj bi goriški občinski svet odstopil in s tem omogočil izvolitev nove uprave še letos, čeprav bo njegov mandat potekel šele prihodnje leto.

Pokrajinska federacija KPI pa je te dni objavila svoje stališče, naj se letos izvoli pokrajinska uprava in občinske uprave ne glede na datum izvolitve, ki je bil za ene 10. junij 1951, za druge 14. december 1952.

Obe opozicijski levičarski stranki sta torej postavili vodilni politični stranki na goriški krščanski demokraciji zelo točne zahteve, vendar nanje KD uradno še ni odgovorila. Po neuradnih vestih pa je vseeno mogoče sklepati, da se vodstvo KD upira predlogom za istočasno izvedbo volitev, čeprav bi se s tem prihranilo precej denarja in časa.

Nekateri vodilni ljudje KD so na strankinih »praznikih« izjavili, da se v 13 občinah, v katerih se je glasovalo decembra 1952, ne bo volilo pred prihodnjim letom, da se dovoli občinskim upravam, da ostanejo, dokler jim ne poteče mandat.

Govori se celo, da se bo pokrajinski svet, katerega vodilnost je potekala lanskega junija, izvolil skupno z zgoraj omenjenimi 13 občinskimi upravami, čeprav je bilo že uradno sporočeno, da bo pokrajinski svet in deset občinskih uprav, od katerih štiri nove (Medea, Moraro, St. Lovrenc in Moša) izvoljen prihodnje mesece.

Krščanska demokracija naj odgovori na zahteve, ki sta jih postavili PSDI in KPI.

Nepristranost poljedelskega nadzornstva

Federterri odklonili uporabo dvorane

Agrarci pa so v njej lahko zborovali

Zveza neposrednih obdelovalcev (Federterra) pri Delavski zbornici v Gorici je pokrajinsko poljedelsko nadzornstvo v Gorici zaprosila, če bi ji lahko odstopilo 4. marca letos dvorano na svojem sedežu v Ul. Duca d'Aosta za pokrajinski kongres organizacije kmetov.

Federterra se je nemalo začudila, ko ji je pokrajinsko poljedelsko nadzornstvo prošnjo zavrnilo z izgovorom, da

se je dvorana namenjena za druge namene.

Ko se je pred nedavnimi spomnila neke prigode, ki se je tudi sam spominjal. Prišla je v odmoru po hodniku mimo našega razreda, morda z namenom, da poišče prav mmo. Kar zagleda profesorja Jenka, ki drži nekakega drobnega paglavca za vrat. Tisti paglavci sem bil jaz sam. Ko je končala njegova ura, sem verjetno kaj zakrčkal in se zapodil proti vratom za profesorjem. Ta se je obrnil, me zagledal in se vrnil. Pograbil me je s svojo močeno voljo tako, da sem bil kakor piščanec. Videl sem, kako mu je bil ves obraz kar

zaripel od jeze. Kaj hudega mi ni prizadejal, le to se spominjam, da sem bil potem se tako predrzen, da sem se doma pritožil, čes, profesor Jenko da me je pestil in me pri tem opraskal s svojimi črnimi nohti po vratu.

Ce se je mama kdaj smejala mojim norčijam, ki sem jih pripovedoval na račun nesrečnega profesorja, pa me je oče resno opozarjal, naj spoštujem starega in učenega profesorja in naj se rajiš ucin, namesto da bi uganjal v njegovih urah svoje burke.

Lahko je bilo očetu dajati take nasvete. Toda mene je držal hudobni skrat v oblasti in vse, kar je profesor Jenko počel, je bilo tako, da je dajalo temu hudobnemu skratu v meni hrane. Jenkove ure so bile najbolj suhoparne, kar sem jih poznal. Poznal je samo dve stvari: mlatorije slovenskih pravil in izpraševanje pesmic na pamet. Nekdo je prišla moja mama k njemu in govorila mi in ga vprašala, kako je kaj z mojimi znanjem. Imena se spira ni spomnil, potem je pa pogledal v beležnico in vzkliknil: »Tisti bled, suh pa zelen? Živ je, živ, pa nemiren. Psemico je pa znal.«

Kakor se za slovnico, vsaj pri Jenkovih urah, nisem mogel ogreti, tako sem se »psemico«, čes, mi bile le kolikšni pogoda, tako rekoč mimogrede naučil na pamet. In pri njih, ki se mi to ni ljubilo, so mi pomagale moje lastne oči: prav gladko sem jih prebral, stoječ v klopi, iz knjige svojega soseda pred mano. Med tistimi, ki sem si jih potem še kako desetletje in

več zapomnil, so bile: narodna, »Sirota Jerica«, Askerčeve »Brodnik«, »Anka«, »Mejnik«, Prešernova »Lepa Vida« in druge.

Po vsem, kar sem slišal o nesrečnem profesorju Jenku, verjamem, da je moral biti resničen učenjak. Toda v nas, učencih, ni umel zbuditi niti veselja do slovensčine niti kakršnega koli posluha za estetske vrednote literature, kar je pozneje, v peti gimnaziji, umel v tako visoki meri sprožiti v nas profesor Avgust Pirjevec. Na srečo sem imel doma precej bogato knjižnico na razpolago in v starših, zlasti v mami, dobre posredovalce vrednot domače književnosti. Če bi sodel torej po efektu učnih ur slovensčine pri profesorju Jenku, potem bi moral pritrčiti mami v njenih sumnjah, da so »Nemci« profesorja Jenka nalašč poslali na naš zavod, da bi se v primeri z oddilnimi predavatelji nemščine pouk slovensčine čim slabše odrezal.

Zapisal sem, da je bil moj in marsikateri drugi odnos do profesorja Jenka posledica nekakega »mučiteljskega kompleksa« ali nekake obsedenosti po »hudobnem skratu«. Mišim, da smem zapisati, da nisem bil po svoji naravi naravnost nagnjen k hudobiji. Prehitro sem se znal vziveti v drugega in preveč me je samega bolelo, čes, sem videl trpeti drugega. Toda pri profesorju Jenku je bilo zame kaj zakleto: samo da sem videl njegovo težko, okorno postavo prihajati po hodniku; samo da sem slišal njegov hrapiavi moški glas s poudarki besed v za nas nekam grobem gorenjskem narečju; me je že popadla moja mučiteljska obsedenost, da bi mu nagajal.

Tej mučiteljski obsedenosti sem se skušal večkrat dovolj resno upreti. Zlasti po očetovi graji in maminem prigovarjanju sem ponovno sklenil, da se bom v prihodnji uri slovensčine zadržal in obvladal. Vsi moji dobri sklepi so bili zaman. Kakor da sem privezan na svojega profesorja z neko nevidno nitko, se je v meni takoj sprožil »kompleks«, čim sem Jenka zagledal. Še več: nekajkrat se je primerilo, da sem se vendarle za nekaj trenutkov obvladal. Tedaj me je poljskal začuden profesorjev pogled, kakor bi hotel reči: kaj se je neki zgodilo, da je danes ta suhi, bledi in zeleni fant tako spodoben? In že je zamigotal v meni moj hudobni skrat. Ali sem polizil oglati svinec na tla in ga z nogo podrsaval, da je zaskripalo;

ali sem se sklonil za hrbet soseda, položil roko na usta kakor trobento, da bi se zdelo, kakor bi prihajal glas z druge strani in polglasno zabobal: »Jengou! ali kar koi!«. Profesor je pogledal okrog po razredu kakor razsrjen puran in potem nagel nara in se kakega sokriva, kakor tudi kakega razloženega iz nareda. Navadno smo ostali zunaj po kakih pet minut in se nato čisto mirno, kakor da bi se ne bilo nič zgodilo, vrnili v razred.

Da sem si dovolil resno prizadeval, da bi se upri hudobnemu »kompleksu« v meni, naj pove to, da sem se pri šolskih spovedih ponosno obožil svojih grobjev proti nesrečnemu profesorju. Ali je bilo krivo premočno globoko kesanje, ali me muzajoči duhovnik prehitro odvezal greha; skratka, moj mučiteljski odnos do nesrečnega profesorja je trajal naprej; vse dokler se ni kompleks lepega dne v tretji ali četrti šoli sam od sebe razrešil. Takrat sem bil prvi resnično zaljubljen in kakor je ljubezen sama čudež, tako tudi čudež povzroča.

12.

Toda kompleks, ki sem ga jaz imel do profesorja Jenka, ni bil izjema. Večji del mojih slovenskih, pa tudi drugih sosedov mu je zapadel in zapadli so mu končno tudi nekateri Jenkovi kolegi sami. Zaradi svoje nesposobnosti, da bi sam ukrotil kak razred, se je v svojem obupu zatekel po pomoč k temu ali onemu svojih profesojskih tovarišev, ki so bili znani po svoji krotiteljski moči. Seveda je bil ta izhod za silo za nesrečnega čudaka samo voda na mlin naši nagajivosti.

Lepega dne, ko je imel profesor Jenko — ne vem, ali obilgatni ali slučajni — obhod po hodniku, je v vseh razredih, ki so bili ob tem hodniku, nastal pravi pekel. Jenko je stopil na prag tega, zdaj na prag onega razreda in začel z rjevočim glasom zahtevati mir. V odgovor je prejel splošen krah. Toda ta čas se je v ostalih razredih pandemonium stopnjeval in čeprav je bilo dajkom prepovedano, uhajati na razredov, sta se slišala divji lov in topotanje drvečih nog po hodniku. Jenko je skakal iz razreda v razred, se jesti in grozil, stiskal pesti in pograbil tega ali onega za lase ali za vrat.

(Nadaljevanje sledi)

Vladimir Bartol: MLADOST PRI SVETEM IVANU (Tretja knjiga)

Romantika in platonika sredi vojne

13. Prvo poglavje: NA NEMŠKI GIMNAZIJI V TRSTU

Ko se je prikazal na pragu Borisovega razreda, je navadno zaklical v razred, v katerem je vršalo huronsko vpitje: »Kovacic (Karlo, od Svetega Ivana), Grmek (Boris), Stular (Dusan), Slavik (Dusica) — ven!!!«

Sele ko so se pozvali (z zadovoljstvom) izmuznili iz razreda, je profesor Jenko stopil vanj in poskušal začeti s poukom.

Takega sem tega dobrega, čudaškega in nesrečnega profesorja spoznal tudi sam in takoj, tako rekoč od prvega dne, ko je stopil v naš razred, dobil od njega nekakšen — kot bi se danes reklo — mučiteljski kompleks. V šoli se vsaj v prvih letih na gimnaziji nisem odlikoval v kaki posebni drznosti ali razposajenosti. Toda komaj sem zagledal visoko, koščeno in kmečko okorno postavo profesorja Jenka, me je obsedel nekakšen hudobni skrat, ki se mu nisem mogel in znal zoperstaviti.

Masenska me je pred nedavnimi spomnila neke prigode, ki se je tudi sam spominjal. Prišla je v odmoru po hodniku mimo našega razreda, morda z namenom, da poišče prav mmo. Kar zagleda profesorja Jenka, ki drži nekakega drobnega paglavca za vrat. Tisti paglavci sem bil jaz sam. Ko je končala njegova ura, sem verjetno kaj zakrčkal in se zapodil proti vratom za profesorjem. Ta se je obrnil, me zagledal in se vrnil. Pograbil me je s svojo močeno voljo tako, da sem bil kakor piščanec. Videl sem, kako mu je bil ves obraz kar

zaripel od jeze. Kaj hudega mi ni prizadejal, le to se spominjam, da sem bil potem se tako predrzen, da sem se doma pritožil, čes, profesor Jenko da me je pestil in me pri tem opraskal s svojimi črnimi nohti po vratu.

Ce se je mama kdaj smejala mojim norčijam, ki sem jih pripovedoval na račun nesrečnega profesorja, pa me je oče resno opozarjal, naj spoštujem starega in učenega profesorja in naj se rajiš ucin, namesto da bi uganjal v njegovih urah svoje burke.

Lahko je bilo očetu dajati take nasvete. Toda mene je držal hudobni skrat v oblasti in vse, kar je profesor Jenko počel, je bilo tako, da je dajalo temu hudobnemu skratu v meni hrane. Jenkove ure so bile najbolj suhoparne, kar sem jih poznal. Poznal je samo dve stvari: mlatorije slovenskih pravil in izpraševanje pesmic na pamet. Nekdo je prišla moja mama k njemu in govorila mi in ga vprašala, kako je kaj z mojimi znanjem. Imena se spira ni spomnil, potem je pa pogledal v beležnico in vzkliknil: »Tisti bled, suh pa zelen? Živ je, živ, pa nemiren. Psemico je pa znal.«

Kakor se za slovnico, vsaj pri Jenkovih urah, nisem mogel ogreti, tako sem se »psemico«, čes, mi bile le kolikšni pogoda, tako rekoč mimogrede naučil na pamet. In pri njih, ki se mi to ni ljubilo, so mi pomagale moje lastne oči: prav gladko sem jih prebral, stoječ v klopi, iz knjige svojega soseda pred mano. Med tistimi, ki sem si jih potem še kako desetletje in

KPI in bližnje volitve

Danes dopoldne bo v Gorici pokrajinski shod predstavnikov KPI, ki se bodo pomeirili o stališču stranke do bližnjih upravnih volitev. Glavno poročilo bo imel pokrajinski tajnik Poletto, prisoten pa bo tudi predstavnik osrednjega strankinega vodstva krajevnih ustanov Luigi Clotfi.

Rojstva, smrti in poroke

V goriški občini je bilo od 13. do 25. februarja 11 rojstev, 24 primerov smrti, 4 oklice in 4 poroke.

Rojstva: Marina Carletti, Giuliano Antonelli, Antonietta Calligaris, Maria Aragona, Giuliana Masocco, Franco Mervig, Claudia Coniedio, Francesco Bandelli, Margherita Messina, Annamaria Brenca, Roberto Marini.

Smrti: 68-letna gospodinja Edmonda Brabalic, por. Polce, 87-letni upokojenec Giuseppe Sassi, 72-letni upokojenec Ruggero Cret, 82-letna gospodinja Andreanna Gortan, vd. Fioranti, 70-letna gospodinja Margherita Lapanja, 69-letna gospodinja Amalija Gerbec, vd. Dugar, 43-letni dninar Aleksander Bizai, 78-letna gospodinja Ernesta Nanut, vd. De Valentino, 72-letni upokojenec Ermacora Jenko, 76-letni upokojenec Giovanni Bulfon, 74-letna gospodinja Giuseppina Hervatin, por. Borzasi, 75-letni upokojenec Francesco Komic, 74-letni kmetovalec Antonio Marcola, 71-letna gospodinja Lucia Tomasini, vd. Cargnel, 73-letna gospodinja Luiza Brajnik, vd. Zerlin, 74-letna gospodinja Ana Humar, vd. Kofol, 73-letna upokojenka Giuseppina Schiller, 70-letna gospodinja Eleonora Gorjan, vd. Cluffarini, 69-letni Jožef Kozlin, 54-letna gospodinja Alojzija Petarini, 79-letna perica Karolina Usaj, vd. Cocjanec, 72-letni upokojenec Antonio Crozzolo, 2 meseca star Maurizio Pausi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Poroke: vojaški podčastnik Vincenzo Loccioni in gospodinja Giuseppa Gullo, kmetovalec Sante Gabrieucci in bolničarka Oliva Meden, profesor Lino Bandelli in gospodinja Maria Cocianini, trgovec Franco Cremonesi in uradnica Adrianna Frachi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plumian, agent ševne varnosti Giuseppe Sabir in gospodinja Angela Guglielmi.

Oklice: financer Elio Falaschin in gospodinja Rosalia Nardin, delavec Francesco Civali, in gospodinja Ines Oleari, zdravnik Livio Brelli in gosposinja Irma Plum